

pohádky
pohádky
pohádky

Milé děti. Ahoj. Já jsem Ráđa, klučina, který napsal tuhle knížku. Nejsem spisovatel. Jsem jenom normální kluk, co má rád pohádky, hádanky a kouzelné věci.

Přiznávám. Tahle knížka je... jakože... dost divná. Jenže já chci, aby byla divná. Divná a jiná. Nevím jak vy, ale já se občas cítím, že všichni kolem mě chtejí být normální a zároveň neobyčejní. Nevystoupit z řady, ale přesto dokázat velké věci.

Když je někdo jiný, rovnou ho máme za špatného a bojíme se ho. Tak se raději nikdo neodlišuje. Jenže... Já si myslím, že to nejde. Nejde být stejný jako ostatní a přitom sám svůj.

Proto bych chtěl těmito pohádkami povzbudit všechny podiviny, magory, blázny, šílence, rebely, vyhnance, šprty, černé ovce, blbce a šašky. Zkrátka bych tuhle svoji pohádkovou habaďru chtěl věnovat všem, kteří se nebojí pokládat blbé a hloupé otázky.

... Jo... A taky teda všem dětem, kterým slibuji pohádky už druhým rokem. Díky za trpělivost.

Předehra

Milé děti, byl bych moc rád, aby se moje následující pořádky mohly odehrávat v pohádkovém království za sedmero horami, jenže to bych vám zatajil, co se vlastně dělo dřív, než vůbec taková království byla. Společně se tedy vydáme ještě pořádný kousek zpátky. Úplně na začátek.

Na začátku byla tma. Tma byla všude a všude byla jenom tma. Ta tma byla ale samozřejmě plná děsivých monster. To jsou ta stejná monstra, která se teď schovávají pod postelí. Tam je totiž tma i dnes. Někdo tvrdí, že tehdy žádné nestvůry nebyly, protože je nikdo nikdy nemohl vidět... Že jo... Protože byla tma... Ale takoví lidé většinou ani nevěří, že pod postelí jsou bubáci, takže bych je nebral moc vážně.

A jelikož už to byla nuda, rozhodlo se, že se rozsvítí. Černý papír se vyměnil za bílý, sluníčko vyšlo na oblohu a nestvůry se vypařily. Doslova. Všechna voda v nich se proměnila v páru a utekla z monster, jako by to byly vroucí hrnce. To, co z nestvůr zbylo, zkamenělo. Tak vznikly ostrovy. Vypařená voda nakonec z mraků napršela zpátky, zaplavila místo mezi ostrovy a vytvořila tak první Velké moře.

Moře bylo zpočátku klidné. Jeho hladina se zprvu vůbec nehýbala, ale jak staletí ubíhala, začalo ho to taky nudit. Voda se rozhodla, že by chtěla výš. Výš, nad hladinu moře. Začala se tedy vlnit. Jenže i to se jí po čase začalo zdát nízko. Vytvořila tedy ryby, aby mohly skákat z vln ještě o kousek výš.

Co vám budu povídat, byl to pro ryby těžký úkol. Některé to vzdaly a ponorily se až na dno, ale některé skákaly a skákaly. Ryby skákaly celé měsíce, roky a staletí... Skákaly pořád a vytrvale a nakonec se jim povedlo něco kouzelného. Jednou ryby vyskočily a zůstaly ve vzduchu. A jestli, milé děti, dovolíte, aby se nám to líp popisovalo, budeme těm rybám, které zůstaly ve vzduchu, říkat ptáci a těm rybám, co zůstaly ve vodě, budeme říkat ryby.

A tak se žilo dlouhou a dlouhou a dlouhou a dlouhou dobu. Ptáci ve vzduchu, ryby ve vodě a všichni se měli pěkně. Zkamenělé stvůry mezičím zarostly trávou a stromy, protože na ně všichni zapomněli, ale to vůbec nevadilo, protože ve vodě i ve vzduchu bylo moc fajn. Sluníčko vycházelo a zacházelo, všichni měli co jíst a co pít. Na světě bylo hezky. Jenže všechno musí někdy skončit. Jinak bychom přece nemohli říct, že to bylo pěkné. A tak to taky všechno jednou skončilo.

To ale předbíhám. Ještě dřív, než to celý svět zabalil, v té chvílince mezi koncem a začátkem, se stala spousta zajímavých věcí.

Zachumlejte se do teplé deky, napijte se ze šálku kakaa. O všech těch věcech vám teď budu povídat pohádky.

Racek Matouš a jeho ostrov

Před dávnými časy byl svět jenom jeden veliký oceán s ostrůvky. To bylo dávno předtím, než byli všichni králové, dávno předtím, než byly hrady, království, zkrátka a dobré ještě předtím, než byli na světě nějací lidé.

Nic moc se nedělo a nad oceánem se líně převalovala pochoda, na ostrovech rostly stromy a tráva, ve vodě plavaly ryby a (co nás bude v téhle pohádce zajímat nejvíce) nad velikým oceánem létali ptáci.

Ptáci, jak jistě víte, jsou už od přírody pohodáři. Nikdy nic neřeší, nikdy nikam nechvátají. A tihle ptáci byli ještě dva-krát tak větší kličasové. Bylo to totiž ještě předtím, než někdo (značně zlomyslně) vymyslel starosti o budoucnost. Svět byl

tou dobou ještě opravdu mladý... Nikdo nechápal, proč by se měl zabývat tím, co nastane zítra. A tak žili ptáci ze dne na den. Neřešili, kam dnes nebo zítra doletí. Neřešili, kdo tam poletí s nimi, a neřešili ani, co budou zítra jist. Bylo jenom „ted“.

Budoucnost byla všem jedno a proto nebyly ani žádné domácí úkoly, ani žádná škola. (To sice zní skvěle, ale sami promyslete, kolik toho asi uměli.) Každý se naučil létat sám a taky pak celý život létal sám. Všichni ptáci byli svobodní, nikdo jim neporoučel a nikdo nad nimi neměl žádnou moc. Ale proto také neexistovali žádní ptačí kamarádi. Jakou by mělo cenu se s někým kamarádit, když nevíte, jestli zítra neuletí někam pryč... A kdož jestli vůbec bude nějaké zítra. No ne? Každý pták byl sice svobodný, ale taky navždy sám.

Tehdy se nikdo nijak nejmenoval, ale jeden albatros (to je, děti, takový moc veliký pták) byl tak zajímavý, že mu jméno přece jenom dáme. Bude se jmenovat třeba... Matouš.

Náš albatros Matouš jednou letěl nad nekonečným mořem. Letěl sám. Vzduch proudil pod jeho obřími křídly. Letěl jako o závod. Letěl tak rychle, protože měl moc veliký hlad. Jenže obloha pomalu začala měnit barvu na oranžovou a on věděl, že si musí najít ostrov, kde složí přes noc hlavu a kde se nají. Už letěl pár dní v kuse a byl opravdu hodně unavený a hladový. Ostrůvky od sebe byly celkem daleko a proto se běžně stávalo, že když pták takový ostrov na noc nenašel, mohl letět třeba celou noc. A kdyby ho nenašel ani pak, mohl by celý vyčerpaný spadnout do vody... A to by, milé děti, nebylo dobré.

Náš albatros měl ale víc štěstí než rozumu a naproti zapadajícímu slunci uviděl malinkatý ostrůvek. Celý unavený se pomalu natočil, aby změnil směr. Propršenými křídly zamával a ucítil na těle studený vítr.

Sluníčko už šlo dávno spát, když se Matouš konečně dostal na ostrov. A tak i on složil hlavu pod křídlo a s radostí z dobře vykonané práce usnul pod palmou.

Když se ráno probudil, uviděl, že ostatní ptáci už skoro všichni odletěli. Posledních pár racků snídalo bobule a červíky a pomalu se připravovalo k odletu. Matouš si ke snídani zobnul také pár bobulí a přemýšlel nad tím, jaké měl včera štěstí. Už pár dní nejedl a tak si ještě zaběhl pro nějaké červíky. Na ostrově jich bylo dost pro všechny, víc, než by který albatros kdy sám mohl sníst. A v tom ho to napadlo. Myšlenka, která změnila dějiny... Co kdyby se mu to stalo znovu? Co kdyby zase nemohl najít ostrov? Co kdyby zase měl hlad? I když už byl najedený, pustil se do červíků znova. Snědl jich tolik, kolik jen se do něj vešlo, a než celý nacpaný vyrazil na cestu, ještě si dva tři červíky strčil do zobáku, aby měl nějakou zásobu. Bál se. Nevěřil, že najde další ostrov včas.

Když odlétal, byl spokojený. Měl spoustu červíků v zobáku a jednoho v hlavě. Byl připraven na dlouhou cestu. Jenže další ostrov našel už hned odpoledne. Chvilku váhal, ale nakonec se rozhodl tam přistát.

Večer si ale zase vzpomněl na to, jak úzko mu bylo, když měl hlad. Pro jistotu se tedy zase nacpal. K večeři i ke snídani. Jedl a jedl, čím dál víc, a byl moc spokojený. Za posledních několik dní neměl hlad. Brát si jídlo do zásoby byl skvělý nápad. Proto jedl čím dál víc a víc a taky si bral čím dál tím víc červíků s sebou. Nejdřív v zobáku, pak na listu, který držel v pařátech, a nakonec si dokonce upletl z proutí malý batůžek, který nosil na zádech.

Na každém ostrově ukazoval ostatním ptákům, jak se najít na dlouhou cestu a jak si na zásoby vyrobit batůžek, ale těm to bylo jedno. Přemýšlet nad tím, co bude, dalo moc práce.

Neviděli v syslení zásob žádné výhody. Nechápali Matouše a Matouš na oplátku nechápal je. Chtěl jim přece pomoci. Jenže nikdo ho neposlouchal a tak ti, co se dost nenajedli, občas prostě spadli do vody.

Náš albatros měl život celkem slušně zajištěný. Nemusel se bát, že bude mít hlad, a to bylo tenkrát dost na to, být šťastný. Matouš radost sice ze začátku měl, ale čím dál tím víc si uvědomoval, že mu v životě něco chybí...

Cítil se ztracený, ztracený ve světě. Rozhodl se, že je to tím, že stále létá naslepo. Kdyby znal každý ostrov, určitě by nebyl smutný, protože by věděl, jak ten jeho svět vlastně vypadá. A tak létal a létal od ostrova k ostrovu, pamatoval si, jak každý vypadá a jak daleko jsou od sebe. S nadšením létal tam a zpátky. Čím víc ostrovů znal, tím byl šťastnější. Matouš byl rozený pracant. Kousek po kousku. Ostrov po ostrovu. Létal a mapoval, seč mu síly stačily. Trvalo mu to hodně let, ale nakonec je, milé děti, opravdu všechny obletěl.

Z našeho albatrosa se stal největší učenec na vši zemi. Znal každý ostrov, každý strom, každý kamínek. Znal všechno. Doufal, že až bude všechno znát, třeba ten svět nějakým způsobem... začne dávat smysl. Jenže mu to bylo houby platný. Radost z toho valnou neměl a jakmile všechnu tu práci dodělal, začal se znova cítit nějaký prázdný.

Dlouho přemýšlel, co s tím, až se nakonec rozhodl, že létá příliš pomalu. Když bude létat rychleji než všichni ostatní, bude přece vědět, co se děje, dřív než všichni ostatní. Pokud cílem ptáka je létat z ostrova na ostrov a on bude znát všechny ostrovy a létat rychleji než všichni ostatní ptáci, musí to nutně znamenat, že bude přeci nejlepším ptákem, ne? A tak se cvičil v letu. Cvičil, jak správně otevřít křídla, jak využívat proudů větru a jak se starat o peří. Byla to pořádná fuška. Ale po

létech cviku to dokázal. Předletěl každého ptáka, který byl ochotný s ním závodit. Stal se nejrychlejším ptákem na světě.

Jenže i když byl podle všech měřítek nejlepším a nejrychlejším ptákem, znovu na něj padl smutek. Něco mu přeci jenom stále chybělo. Měl všechno, a tak neměl nic. Dosáhl všeho, co chtěl, a neměl z toho vůbec radost. Až byl nakonec zase smutný. Byl smutný a záviděl ostatním ptákům, že si s ničím nedělají hlavu.

Byl zrovna podzim a pršelo. Matouš byl na ostrově docela sám a cítil se pod psa (až na to, že tehdy žádní psi nebyli). Ostatní ptáci ho nechápali a nikdo se s ním nechtěl bavit. Každé ráno všichni odletěli a už je skoro nevídal. Matouš už nechtěl být sám. Jenže nevěděl, jak najít někoho, kdo by ho chápal a byl s ním. Byl ve všem nejlepší a neměl co dalšího získat. Rozhodl se tedy, že když už získal všechno ve vzduchu, ponoří se do vody a prozkoumá to tam. Jenže jak tak stál nad vodou a rozhlízel se, najednou uviděl v dálce, jak nějaký jiný albatros padá vyčerpáním do vody.

Zamával křídly a bez váhání se vydal padajícímu ptákovi pomoci. Svištěl vzduchem, nejrychleji jak jen mohl, a i přesto to bylo tak tak. Chytil do pařátů ptáka těsně nad vodní hladinou a jeden ladný pohyb křídel je pak donesl oba zpátky na ostrov. A tam se ukázalo, že zachráněný albatros nebyl albatros, ale albatrosice. A té budeme říkat... Bětka.

Bětka byla ten nejkrásnější albatros, jakého kdy viděl. Líbila se mu i přesto, že neměla učesané peří a byla celá vyčerpaná a unavená z letu. Matouš jí ze slámy udělal postýlku a ohnul nad ní palmové listy, aby na jeho novou kamarádku nepršelo. Dal jí ze svého batůžku najist červíků, a pak si celou noc povídali. Náš albatros si to tehdy ještě neuvědomoval, ale tu noc byl moc šťastný. Konečně našel něco, co mu v životě

chybělo, vlastně někoho. A jak už to tak v pohádkách bývá, za tu jednu noc se do Bětky bláznivě zamíloval.

Jenže když se další den ráno vzbudil, celý nadšený a plný energie do dalšího dne, našel malou postýlku prázdnou. Bětka odletěla. Odletěla, stejně jako všichni ostatní ptáci vždycky odletěli. Odletěla, protože byla volná a svobodná. Nebyla zvyklá někde zůstávat, a tak nezůstala.

To byla pro Matouše strašná rána. Svým způsobem to ale bylo příjemné. Najednou měl nějaký cíl. Věděl, že Bětku miluje. Věděl, že ji musí najít. A tak se ji vydal hledat. Létal od ostrova k ostrovu a všude se na Bětku ptal. Tu a tam mu nějaký pták řekl, že seděla na nějakém klacíku nebo stála na nějakém oblázku. To byly důležité stopy. Byl přesvědčený, že mu pomůžou Bětku najít. Matouš si je tedy všechny pro jistotu balil do svého batůžku.

Balil cokoliv podstatného. Klacíky, kamínky, trávu, slámu, kosti, písek. Čím více věcí sbíral, tím těžší měl batůžek. Matouš proto létal pořád niž a niž nad mořem, až se bál, že do něj jednou spadne. Létal a nosil s sebou tíhu žít tam a zpátky. Prohledal celý širý svět, obletěl každý ostrov a ostrůvek... Ale Bětku nenašel.

Uplynul rok a Matouš se s prázdnou vrátil zpátky tam, kde Bětku poznal. Každá minuta bez ní byla utrpení a po roce utrpení už zkrátka neměl sílu. Neměl sílu nikam letět. Neměl sílu Bětku hledat, neměl sílu tahat nad mořem batůžek plný krámů. Už na to byl prostě starý. Měl už plnej zobák všeho lítání. Položil křídla na věšák. Rozhodl se, že na ostrově zůstane... Kdyby se třeba Bětka rozhodla vrátit.

A tak se stalo, že začal první tvor žít na zemi. Matouš obýval ostrov a staral se o něj. Staral se o něj a den co den na něm pracoval. Přišel na to, že když nějaké bobule zasadí

a pak zalévá, vyrostou z nich další keře. To se mu moc líbilo. Taky si postavil to nejhezčí hnízdo, jaké jste kdy viděli. Mělo stříšku, schody, a dokonce i malý bazének. Všechno to ale dělal, aby zapomněl. Aby zapomněl na Bětku. Ovládl vzduch, ovládl zemi, ale radost z toho neměl. Kdyby tak Bětku mohl ještě jednou vidět. Chtěl by hladit její peří a starat se o ni. Jenže byla pryč.

Matouš začal rýt zobákem do písku. Kreslil a kreslil. Pořád dokola kreslil toho nejkrásnějšího albatrosa, jakého kdy viděl. Kreslil Bětku. Kreslil Bětku, aby ji mohl vidět, i když na ostrově nebyla. Bylo mu smutno a nevěděl, jak ten smutek dostat ze svého těla ven.

Rozhodl se, že ten smutek z těla vykřičí. Stoupl si na nejvyšší skálu na ostrově a začal smutek drásat ven z těla. Jenže k jeho překvapení ven nevyšel klasický ptačí skřek, ale táhlý smutný tón. Chyběla mu Bětka. To bylo jediné, na co mohl myslet... A tón se proměnil v melodii.

Smutnou, ptačí melodii. Smutnou melodii v moll. Zpíval na skále, zpíval, aby ho srdce tolik nebolelo. Zpíval bez ustání a zpíval sám. Zpíval o tom, co ztratil, a zpíval o kráse, kterou zažil. Zpíval a vítr odnášel jeho melodii pryč. Odnášel ji dál, než by jakýkoliv pták kdy mohl doletět. Ale nebojte se, nezpíval marně.

Po třech dnech zpěvu vysílením padl a zpívat přestal. Bylo ticho. A do toho ticha uslyšel v dálce Matouš ozvěnu svojí písně. Ano, slyšel, jak se píšeň, kterou zpíval, stále tetelí ve větru a... přibližuje se? Tak počkat. To nebyly dozvuky jeho písně. To zpíval jeho píšeň někdo jiný. Zvedl svoji unavenou ptačí hlavu a podíval se k obzoru, kde uviděl toho albatrosa, kterému zpíval.

Na obzoru zpívala Bětka. Zpívala a letěla za albatrosem, který si ji k sobě zavolal. A tak se Bětka usadila společně s Matoušem na ostrově. Byli šťastní a měli spolu spoustu malých albatrosátek.

Protože na ostrově měli všechno, co potřebovali k životu, postupně jim zakrněla křídla a jejich děti už je neměly vůbec. Stejně je nepotřebovali, byli spokojení. Nechtěli už nikam odletět ani uletět. Jejich děti nakonec měly děti a ty měly také děti, až jich bylo na ostrově více, než se jich tam vešlo. Nějací z nich proto postavili lodě a vydali se objevovat i další ostrovy.

A tak, milé děti, vznikli všichni lidé.

Konec

O čarodějce

Před dávnými časy byla nebyla jednou jedna čarodějka jménem Jitka. Před dávnými časy byl svět hodně jiný než dnes. Dřevorubcům záleželo jenom na tom, kolik pokácí dřeva, rybářům jenom, kolik uloví ryb, a švadlenám jenom, kolik ušíjí šatů. Nikoho ani nenapadlo, že by se na stromy mohlo z legrace lézt. Ryby že by mohly být naši kamarádi a šaty že by se mohly pocákat blátem běháním v dešti.

Byly to smutné časy.

Kácer, spát, kácer.

Časy, kdy nebyla ani radost, ani smutek.

Lovit, spát, lovit.

Časy, kdy nebylo štěstí.

Tkát, spát, tkát.

Časy, kdy nebyl čas.

Svět byl přesný a nudný. Jako by každé stéblo trávy vypadalo stejně. Každá vločka byla stejná jako ta druhá.

Jednou Jitka ležela na paloučku a dívala se na úplně stejné obláčky na obloze. Jitka nenáviděla nudu... A obloha vypadala fakt hrozně nudně. Prostě ji přestalo bavit se na to

dívat. „Tomuhle snad někdo říká život?“ pomyslela si. Záhy jí ale došlo, že všichni ostatní tomu život říkají a nikomu to nevadí.

Byla zjevně jediná, kdo měl problém s nudným světem. Jenže naše malá čarodějka se už od povahy neholdlala smířit s tím, že jsou věci „prostě nějak“. Jitka byla hodně chytrá a pracovitá. Koneckonců taky byla do všeho, co dělala, hodně zapálená. Proto jí všechno tak moc šlo. Jenže to, že byla do věcí zapálená, taky znamenalo, že jakmile se něčeho chytla, nezvládla to nechat jít. A tak začala přemýšlet, co by s tím nudným světem mohla udělat.

Svět potřeboval... trošku... trošku... jak to jen popsat... Potřeboval by trošku rozcuchat, rozházet a ohnout... Jitka se snažila přijít na to, co že to světu chybí...

... A pak jí to najednou došlo. *BARVY! Svět by potřeboval trošku barvy.*

Jenže jak sehnat štětec, co umí rozcuchat trávu a přibarvit oblohu? Jitka si zaběhla do chaloupky pro obyčejný štětec a pořádně se zamyslela.

Svět je barevný. To znamená, že ho někdy někdo musel nakreslit a vybarvit. Pokud někdy někdo svět nakreslil, tak jediné, co nám brání v tom ho upravovat, je fakt, že si myslíme, že to nejde... Jenže ono to musí jít, protože jinak by svět nemohl být barevný.

Představte si to takhle. Máte obraz s pastýřem, který pase ovce. Akorát ten obraz nakreslilo pětileté dítě. Myslíte si, že pastýři na obrázku vadí, že jedna ovečka má jenom tři nohy a jedna jich má zase pět? Ani náhodou. Pro pastýře na obrázku takhle prostě vypadají ovce. Vypadaly tak přece celý jeho život. I kdyby byla obloha celá zelená a tráva modrá... Pastýřovi to vadit nebude. Nebude totiž vědět, že je na obrázku.

Ale Jitka byla jiná. Jitce to vadilo. Jitka chtěla víc. Nechtěla se smířit s tím, že to, co vidí kolem sebe, by bylo opravdové a napořád.

Konec konců nikdo spokojený ještě nikdy nic nedokázal. Myslíte, že by někdo vynalezl, jak rozdělat oheň, kdyby se spokojil se zimou? Naději změnit svět mají jenom ti, kteří jsou dost šílení na to, to zkusit. A tak se Jitce povedlo změnit svět jenom proto, že se nechtěla smířit s tím, jaký je.

Postavila se v trávě a představila si, že louka, kterou vidí před sebou, je plátno s obrazem. Vzala štětec, namočila ho do modré barvy a přemalovala jednoho běláska. A tak, milé děti, vznikl první modrásek.

Troška barvy jí ukápla na namalovanou trávu. Jitka si od-představila plátno, sklonila se do trávy a uviděla, že kapka namalovala jednu kytičku na modro. A proto jsou, milé děti, zvonky modré. Když to zjistila, měla z toho Jitka takovou radost, že kreslila, co ji jen napadlo, a byla šťastná z toho, jak krásný svět může být.

Jenže netrvalo dlouho a lidé z vesnice se dozvěděli, co Jitka umí, a tak za ní začali chodit. Rybáři přicházeli, aby jim přemalovala do sítí víc ryb, dřevorubci zase, aby nakreslila víc lesů, a švadleny, aby nakreslila víc bavlny na pole.

Jitka se jim snažila vysvětlit, že všechno, o čem mluví, už mají, a že kouzelná síla štětce je v tom, že umí udělat to, co by normálně nešlo. Co vám budu, děti, povídat. Nikoho to nezajímalo. Všichni byli na Jitku moc oškliví a naštvaní. Starosta vesnice dokonce svolal shromáždění, kde se měla vyřešit „otázka štětce“.

Starosta moc chtěl štětec pro sebe, aby si s ním nakreslil spoustu peněz. Proto se snažil Jitku přemluvit. Prý jde totiž o to, že kouzelný štětec přece nemůže patřit jenom čarodějce.

Každý, kdo má velkou moc, má i velkou zodpovědnost. Zodpovědnost za svoje přátele. Za rybáře, za dřevorubce, za švadleny. No zkrátka zodpovědnost za celou vesnici. Přesně proto měla Jitka využít kouzelnou moc štětce, aby pomohla nahnat víc peněz do radniční pokladny.

Když to Jitce řekl, skoro se zadusila smíchy. No a když jí starosta ukázal „předběžný plán produktivity štětce“, tak se popadla za hlavu. Vytáhla štětec, nakreslila starostovi knírek a klobouk, nasedla na svoje koště a odlétla zpátky do své chatky. Starosta za ní hrozil pěstí a křičel, že to si nenechá líbit.

Starosta byl sice zbabělec, ale zpráva o štětcích se brzy rozkřikla po okolních vesnicích, a tak musela být Jitka o dost opatrnejší. Štětec vždy na noc strkala do svého kouzelného klobouku. Také s chatkou (chatka samozřejmě na kuří nožce) odešla ještě hlouběji do hor, aby ji nikdo nechodil otravovat.

Jednoho dne ale Jitku a její chaloupku přece jen někdo objevil. Bylo to malé děvče s copánky a bylo moc smutné.

„Pročpak jsi smutná?“ ptala se Jitka.

„Nejsem vůbec pěkná,“ naříkalo děvčátko. „Můžeš mě překreslit na někoho krásnějšího?“

Jitka se zamyslela a přikývla. Děvčeti dala najíst, hrála si s ní. Létala s ní na koštěti, a dokonce ji nechala vylézt na komín svéjí chaloupky. Smály se spolu a společně dokreslovaly veverkám malé cylindry. Po několika hodinách Jitka dramaticky předstoupila před holčičku se štětcem. Slavnostně zamávala štětcem před jejím obličejem a celým tělem, a pak s majestátním gestem strčila štětec zpátky do klobouku.

Děvče bylo o tolik krásnější, než když přišlo. Jitka ale samozřejmě děvčátko nijak nepřekreslila. Nikdy nepřekreslo-

vala lidí. To, co děvčátko zkrásnilo, bylo sebevědomí a smích. Žádná kouzla nebyla potřeba.

Po pár měsících už Jitka neměla co vybarvovat. Rozhodla se proto vyjít do světa. Chodila světem křížem krážem se svojí chaloupkou na kuří nožce a kreslila, kde mohla. Rozdربávala trávu, překreslovala mraky, listy a oblázky v potoce. Překreslovala plameny ohně a vlnky na moři.

Jak chodila světem, všem povídala o tom, jak štětec získala. Jenže nikomu z lidí se nepodařilo to samé, co jí. Lidé byli tak posedlí tím, co znali, že se od toho nedokázali oprostit. Svět a věci kolem nich byly jejich jediným světem. Nedokázali si ani představit, že by to celé mohl být jenom nějaký obraz, na to pro ně byly prostě moc důležité.

Brzy se o kouzelném štětci doslechl dokonce sám král. Nepropadněte ale omylu. Král nechtěl ve svém království víc modrásků a vlnek. Chtěl přikreslit obrovskou armádu, se kterou by mohl dobýt všechny okolní země. Pozval si tedy Jitku k sobě na hrad a vyložil jí u večeře svůj plán.

Jitka se začala, jako obvykle, řehtat smíchy. Smála se tak moc, že vyprskla špagety, co jedla, a ušpinila tím celý slavnostní královský stůl. Jenže král nebyl žádný starosta vesničky. Lusknul prsty a přiběhly stráže. Sebralý Jitce štětec a zavřely ji do vězení. Jitka sice byla čarodějka, ale mříže, co ji držely zavřenou, byly z kouzelné oceli, a tak v nich nemohla kouzlit.

Deset dní a deset nocí se všichni královci alchymisté pokoušeli štětcem něco namalovat, ale bylo to úplně k ničemu. Nikdo z nich to nedovedl. Nakonec si král uvědomil, že bez naší čarodějky je mu štětec k ničemu.

Deset dní a deset nocí se Jitka snažila vykouzlit si svoji cestu ven z vězení, ale marně. Nebylo úniku. Byla králově vydaná na milost a nemilost.

Jedenáctého dne ráno přišel král za Jitkou do vězení. Měl návrh. Když mu nakreslí 50 000 rytířů, tak ji nechá jít. Jitka byla zoufalá. Nechtěla strávit ve vězení zbytek svého života. Neměla na výběr, a tak souhlasila s královou nabídkou. Král nebyl hloupý, a tak s Jitkou uzavřel slib chráněný kouzlem. To proto, aby ho ani jeden z nich nemohl porušit.

Oba dva vystoupili na balkon s prázdným nádvořím. Jitka si představila, že nádvoří je vlastně jenom plátno, a začala kreslit. Voják po vojákovi, rytíř po rytíři se rodilo nové vojsko, až jich nakonec bylo 50 000.

Obrovské vojsko stálo v krásně vyrovnaných šicích, kam až oči dohlédly. Byla volná, ale za jakou cenu? Když sledovala obrovské vojsko a krále, najednou se strašně zastyděla. Co to jenom provedla. Jenže už nebylo cesty zpět. Uzavřela přece s králem kouzelný slib.

Vojáci sice museli zůstat, ale prostě to nemohla nechat takhle. Začala tedy kreslit ještě jednu věc. Byla to čára. Vlastně čtyři čáry. Jitka nakreslila kolem celého vojska obdélník. Byl to rám, který se začal i s vojskem uvnitř zmenšovat do velikosti normálního obrazu. Ještě než se zmenšíl úplně, strčila Jitka krále z balkonu. Než se stačil král vzpamatovat, už padal dolů do obrazu. Dolů ke svým vojákům. Král spadl do obrazu ještě předtím, než se úplně zmenšíl.

Nádvoří bylo najednou zase úplně prázdné. A uprostřed prázdného nádvoří ležel obraz s vylekaným králem a jeho 50 000 vojáky.

Jitka ale neskončila. Už jí lezlo krkem, jak jsou všichni lidé posedlí jenom tím, co mají nebo můžou mít. Kdyby ta armáda

vypochodovala, mohla by zabít tisíce lidí. To všechno jenom kvůli tomu, že lidé chtějí víc.

Nemohla ani minutu vystát to, že každý chce to nejlepší pro sebe. Štvalo ji, jak každý tolik pracuje, i když z toho nic nemá. Teda, nic, co má smysl. Štvalo ji, jak se lidé dřou kvůli hloupstem a jak se o ty vydřené hlouposti hádají. Rudla, když si vzpomněla na všechnu chamtvost, na lhaní a na všechny podrahy. Všechno kvůli věcem. Jenom kvůli pitomým věcem!

Zaletěla tedy do královské zbrojnice a zavřela do obrazu všechny zbraně. Když už byla u toho zavírání, tak zavřela do obrazu také všechny sekery, ať už od vojáků, nebo od dřevorubců. Zuřila. Neviděla důvod přestat. Hodila do obrazu i všechny rybářské pruty, kolovraty a jehly. Zavřela do obrazu taky všechny pece na pečení chleba, všechny mlýny, všechny pily a všechny hodiny. Celá naštvaná uviděla královskou pokladnu. A tak sletěla na svém koštěti i tam a zavřela do obrazu všechny peníze.

Zkrátka, děti, zavřela do obrazů všechny věci a všechny obrazy hodila na jednu velkou hromadu. Lidé se celí vyděšení koukali na to, jak všechno, co kdy měli, mizí do obrazů. Do posledního obrazu zavřela Jitka svoje koště, klobouk a chaloupku.

Když bylo všechno hotové, vylezla na kopici obrazů a před zraky všech zlomila svůj štětec.

...

Asi si teď, děti, říkáte: A nebude to problém?

... Dobrá otázka. Já nevím.

Vím jenom to, že už se to nikdy nebude opakovat. Štětec je už totiž navždy pryč. Není náhodou super, že bylo to zlo v lidech potrestáno?

... Ale pokud chcete nějaké další vysvětlení, asi se na něj budete muset zeptat Jitky.

...

Konec

O jeskyni

Milé děti. Už jste někdy přemýšlely nad tím, co se stane, když zavřete oči? Všechno, co znáte, je najednou pryč. Jako by celý svět někam zmizel. No ale... Kam?... Kdo ví. Myslíte si, že až otevřete oči, zase tam bude?

I.

Byl horký letní den a na trávě u potoka se válelo malinkaté děvče s copánky. Amálka. Všude kolem chodily po žluté trávě oranžové ovečky. Amálka ležela, odpočívala. Chodila k potoku za vesnici pokaždé, když byla smutná, a dneska byla tak smutná jako nikdy.

Zase se jí smáli. Naštěstí je teď už u oveček. Tady ji nikdo nenajde. Milé děti, asi se vám to, co se vám chystám říct, bude zdát zvláštní, ale nebojte, bude to ještě zvláštnější. Amálce se smáli, protože viděla barvy... jinak. To, čemu její kamarádi říkali zelená, byla pro Amálku žlutá a to, čemu říkali hnědá, byla zjevně modrá. Hnědé říkali lidé bílá, což bylo zvlášť rozčilující, protože to přece byla jasná oranžová!

Červená byla sice stejná pro Amálku i pro ostatní, ale zase žlutá a černá byla pro Amálku jedna a ta samá barva. Jaká... no... To se blbě popisuje, to byste musely vidět. Nemyslete si ale, že Amálka viděla o barvu méně. Naopak, viděla ještě dvě barvy navíc. To, čemu všichni říkáme fialová, Amálka rozlišovala na tři úplně jiné barvy. A taky proto si z ní ostatní dělali legraci a schválně říkali fialové „amálková barva“.

Smáli se jí kvůli tomu, jaká byla. Což od nich bylo dost nefér. Amálka přece nemohla ovlivnit, jak vidí jakou barvu, ne? To ale bohužel nebyla jediná věc, která Amálku trápila.

Jednou, hodně dávno, když byla ještě moc moc malá, se svěřila svým rodičům s tím, že vidí tři barvy místo fialové, a ti jí pořádně vyhubovali, ať si přestane vymýšlet. Od té doby na ni rodiče často křičeli, že lže, a byli na ni zlí.

„Proč vidíš barvy jinak než ostatní děti?“

„Proč nejsi tak hezká jako ostatní děvčata?“

„Proč musíš lhát o tom, že jsi jiná? Nesnaž se hrát si na to, že jsi něčím zajímavá!“

To poslední bolelo hlavně proto, že si Amálka myslela, že všichni jsou zajímaví. Navíc rodiče jsou přece na svoje děti hodní, ne? Cožpak ona pro ně nebyla zvláštní, zajímavá a jedinečná?... Bylo těžké vůbec nad tím přemýšlet. Proto spíš než aby byla doma, radši chodila k potoku pozorovat ovečky.

A tak se vracíme zpátky k Amálce, co seděla na žluté trávě u růžového potoka a krmila oranžové ovečky, zatímco pozorovala světle zelené mraky. Moc ráda by o tom všem ovečkám povíděla, ale jediné, co jí na to byly schopné říci, bylo „béé“ a to je, přiznejme si, dost málo.

II.

Amálka si tedy lehla do trávy, přemýšlela, jaké barvičky asi vidí ovečky, a odpočívala. Z klimbání ji vyrušily až hlasy jejích spolužáků, kteří zrovna šli v hloučku kolem. Ajta krajta. Jestli ji tady najdou, bude zle. Věděla, že se musí schovat, a tak rychle zaběhla za blízkou vrbu.

Přitiskla se zády ke stromu a hluboce vydechla. Teď už ji nikdo z kolemjoucích dětí neuvidí. Jenže všechny ovečky Amálku moc dobře znaly, proto se k ní začaly pomalu přesouvat.

„Bééé! Béééééé!“ dožadovaly se ovce po Amálce vysvětlení, proč tak rychle opustila obvyklé stanoviště. A toho už si hlouček bohužel všiml. Než bys řekl švec, Amálku objevili a udělali kolem ní kroužek.

„Ale, ale, ale, kohopak tu máme?“ řekl jeden ze starších kluků. „Jestlipak to není Amálka fiálka,“ dodal jiný.

Všichni začali do Amálky strkat a svorně skandovat: „Amálka, fiálka, Amálka, fiálka...“ Jedno z dětí na chvílku odběhlo a vrátilo se s plechovkou fialové barvy. Za skandování „Fiálka! Fiálka! Fiálka!...“ na Amálku barvu nacákali a plechovku jí obrátili na hlavu.

„Ty ses nám ale vybarvila!“ někdo zakřičel a všichni se zasmáli.

Když odcházeli, byli moc veselí... až teda samozřejmě na naši hrdinku. Ta byla celá fialová, s plechovkou na hlavě, a plakala. Plakala a utíkala. Utíkala, bylo jí jedno kam. Běžela pryč. Pryč z vesnice. Pryč ode všech. Pryč do lesa.

Jenže každý, kdo utíká, se nakonec musí zastavit a tak se nakonec zastavila i naše Amálka. V očích pořád měla slzy a barvu. Byla na mýtině, kousek od menší skály. Ta nesahala ani nad koruny stromů a množstvím proláklín a puklin spíš

připomínala pár velkých kamenů, které nějaký obr ledabyle hodil na sebe.

Nebyla to ale jen tak ledajaká skalka. Amálka si utřela zbylou barvu z očí. Sice se jí zpátky okamžitě nahrnuly slzy, ale aspoň už neviděla kouzelné dveře ve skále fialově. Tak počkat! Kouzelné dveře?

No, zkrátka a dobré. Dovnitř do skály vedla kouzly opředená malá modrá dvířka. Chvilku váhala. Pak si uvědomila, že je celá od fialové barvy, a rozhodla se. „Cokoliv je lepší než TOHLE.“ A naše malé uplakané děvčátko se protáhlo kouzelnými dveřmi do skály.

Záblesk, zrcadla, všude zrcadla. Amálka ztratila pevnou půdu pod nohami. Vznášela se ve vzduchu. Nebylo žádné dolů. Mohla volně chodit po všech stěnách nebo se vznášet v prostoru mezi nimi.

Amálka byla v místnosti asi tak velké jako tvůj pokojíček. Všude na stěnách byla zrcadla a na zrcadlech se vámely skládanky z papíru. Paprsky světla jako by se odrážely od zrcadla k zrcadlu, pořád na jinou stranu bez možnosti úniku. Na druhé straně jeskyně se něco hýbalo. Vypadalo to jako taková obří bílá chlupatá koule. Než stačila Amálka cokoliv říct, rozvinulo se to a otočilo.

Byl to ohromný bílý netvor s obříma chlupatejma nohami a obříma chlupatejma rukama a velkejma modrejma očima (ty už chlupatý nebyly) a taky to mělo rohy a vobrovský nohy a celý to bylo velikananánský. A určitě to přišlo Amálku snít! AAAA! AAAA! AAAA!

„Neboj, neublížím ti. Ahoj, já jsem Notlapka,“ řeklo to klidným a hlubokým hlasem a usmálo se to.

To Amálku trošku uklidnilo. Dost na to, aby ze sebe do-stala: „Vy mě ale nesnáte!... Malé holčičky jsou pro Notlapky jedovaté!... Prosím, prosím, že mě prosím nesnáte,“ dodala.

Notlapka viděl, jak se celá třese, a bylo mu jí líto. Nohama se odrazil od jednoho ze zrcadel, rozvřel ruce a rozletěl se k Amálce. Než do sebe narazili, stihla sotva vydat neznatelný vysoký tón. Zavřela oči a začala doufat, že ji bude jist rychle, aby to moc nebolelo. Žádný tvrdý útok ale nepřišel. Naopak, cítila všude po těle nádherně jemný kožíšek teplejší než jakákoli deka. Otevřela pomalu oči a uviděla, že je až po uši zarytá v Notlapkově břichu. Notlapka ji objímal. Chvílkou trvalo, než si to uvědomila, ale jakmile jí to došlo, roztáhla svoje malé dívčí ručičky jak nejvíce mohla a objala Notlapku také. Tulili se. Tulili se a bylo jim pěkně. Amálka pochopila, že se Notlapky nemusí bát.

Když přestala plakat, pustili se a Notlapka přišel na to, že je jeho sněhobílý kožíšek celý špinavý od fialové barvy. Hrozně ho to pobavilo a tak se spolu i chvílkou smáli.

„A ty se jmenej...?“

„Ach, promiňte. Amálka.“

„Copak se ti stalo, Amálko?“

„To nic,... to... Ostatní děti z vesnice si ze mě dělají legraci.“

„To je mi ale pěkně blbá legrace. Jsi kvůli tomu celá od barvy. Pojd, spravíme to,“ řekl Notlapka a už ji táhl k jednomu ze zrcadel. Když se do zrcadla podívala, viděla samu sebe, ale v krásných kytičkovaných šatech.

„Nebo třeba tyhle,“ ukázal Notlapka tlapkou nad sebe na jiné. Tam byly zase šaty bílé.¹ Amálka se nakonec pro jedny rozhodla. Jenže dřív, než na ně ukázala, uvědomila si, že má vlastně ty pěkné šaty celou dobu na sobě a to Amálka, která

¹ To pro vás, děti, znamená žluté...

je v zrcadle, má šaty špinavé. Moc nad tím nepřemýšlela a byla ráda, že má pěkné šatičky.

„Tak co. Už nejsi smutná?“ zeptal se Notlapka a Amálka stiskla rty k sobě a zacukala hlavou na znamení „ne“.

„To rád slyším,“ pokračoval její nový huňatý kamarád. „Jsi statečná slečna. Víš, je mi to hloupé, loučit se, když jsme se právě potkali, ale brzo zapadne slunce a s ním i kouzelné dveře zpátky do tvojí jeskyně. Už by ses nemohla vrátit. Měla bys jít.“

Amálka pochopila a pokývala. „Uvidíme se ještě?“

„V mojí jeskyni jsi kdykoliv vítána.“

Malá hrdinka oběma rukama potřásla obrovskou bílou tlapkou. Ještě jednou potichu pokývala hlavou, podívala se na Notlapku, jak se usmívá, a pak vyletěla ven z kouzelných dveří zpátky do lesa.

III.

Když se dostala do vesnice, byla už černočernočerná¹ noc. Jen co otevřela dveře domů, už to začalo.

„Kde jsi celou tu dobu byla? Copak nemáš rozum? Víš, co by se ti všechno mohlo stát?“

Nakonec její maminka skončila slovy, že by byla vlastně ráda, kdyby ji v lese snědl nějaký zlý upír, že by pak měla alespoň po starostech se svojí zlobivou dcerkou, která neumí nic jiného než lhát, vymýšlet si a přidělávat starosti. Tak.

Amálka dostala tvrdé domácí vězení. Nesměla odejít ze svého pokoje, a ještě k tomu měla jenom jedno jídlo denně. Amálčina zlá matka každý den vyprávěla sousedkám o tom, jak její dcerku málem snědlo něco v lese, a tak to nakonec

¹ Ještě o jedna tmavší noc než černočerná noc.

věděl každý. Dokonce i v hospodách po večerech místní dřevorubci místo hrani karet řešili, jaké nestvůry to žijí mezi stromy v lese.

Zažívala peklo. Pořád měla hlad, a celá vesnice ji pomlouvala, jak je hloupé a zlobivé děvče. Ostatní děti jí často házely fialově nabarvené oblázky do okna a smály se. Jednou dokonce kamínky okno rozbily. Když to řekla svým rodičům, dozvěděla se, že zlobivá Amálka si nové okno nezaslouží. Studený vítr tedy foukal v noci dovnitř do pokoje a Amálce byla hrozná zima. Zvenku slyšela, jak občas vousatý starosta vykřikoval, že nestvůry musí z lesa pryč, aby hloupé děti byly v bezpečí. Velicí lovci se zase vytahovali, jak už tu stvůru mnohokrát viděli. Prostě výmysly, záminky a hlouposti. Pfff!

Nelíbilo se jí v pokojíku, doma a vlastně ani ve vesničce. Ve světě, kde jsou na ni všichni zlí, žít nechtěla! A tak se rozhodla, že nebude a že se přestěhuje k Notlapkovi do jeskyně. Zabalila si batůžek¹ a vymyslela plán, jak uteče.

Pár hodin potom, co ponocný odbil půlnoc, vylezla potichoučku ze svého pokoje, proplížila se chodbou a obývákem, otevřela dveře a vyšla ven. Byl zrovna nov. (Což, milé děti, znamená, že na obloze není měsíc.) Rozsvítila si svíčku, aby viděla na cestu. Došla spolu se stíny, co tančily kolem ní, až k lesu. Moc se bála, že ji někdo uvidí, a proto si moc oddechla, když vešla mezi stromy. Cesta lesem byla ve tmě sice náročná, ale brzy začalo vycházet slunce, takže Amálka viděla čím dál lépe. Chvilku po svítání dorazila až ke skále.

Jenže jak se tak koukala, ve skále nebyla žádná puklina, natožpak kouzelné dveře. Zaťukala na skálu a pak několikrát

¹ zrcátko, hřeben, kartáček, pasta na zuby, plyšák, dvoje sušenky a láhev na pití

zakřičela Notlapkovo jméno. Že by se na ni vykašlal a přestěhoval se do jiné jeskyně? To snad ne. Notlapka by ji přece neopustil, ne? Ne! Určitě by na ni nezapomněl. Dveře tam prostě někde musí být.

Naprosto přesně si pamatovala, kde kouzelné dveře byly. Nabrala odvahu a pak se i s batůžkem rozběhla přímo proti skále tam, kde tušila dveře. Bác! Amálka se porádně praštila do hlavy. Pískalo jí v uších a kolem hlavy jí lítali andílci. Na čele ucítila potůček krve. Rychle z batůžku vyndala zrcátko a namířila ho proti sobě, aby se podívala, jak její rána vypadá. Hlava ji sice bolela hodně, ale vypadalo to spíš na bouli než na co jiného. Jenže její naražená hlava nebyla to jediné, co v zrcátku uviděla. Zahlédla totiž, jak se ve skále třptytí kouzelné dveře.

Otočila se zpátky v očekávání, že dveře teď už uvidí, ale stále nic. Podívala se nevěřícně znovu do zrcátka. Byla v něm vidět skála i kouzelné dveře. Pak to Amálce došlo. Kouzelné dveře můžeme vidět jenom v odrazu! Když tady byla Amálka minule, viděla dveře skrz svoje slzy a teď je vidí skrz zrcadlo. Oprášila se, setřela si potůček krve z čela, narovnala se a zatímco se dívala do zrcátka, kam jde, pozpátku postupovala až do kouzelných dveří.

IV.

Amálce se zvedly nohy ze země. Vlétla do Notlapkovy jeskyně. Udělala ladnou piruetku a letěla obejmout svého velkého bílého kamaráda. Notlapka ji chytil oběma rukama do náruče. Amálka byla konečně v teple, v teple u někoho, kdo ji má rád. Pluli spolu vzduchem a povídali si.

„Ahoj, Notlapko. Rozhodla jsem se, že uteču z domova a... a... Notlapko, chtěla bych tu s tebou zůstat,“ řekla Amálka a trošku nervózně se usmála.

„Copak na to řeknou tvoji rodiče?“ odpověděl Notlapka.

„Ti? Nic. Budou spokojení, že se mě zbaví. Nemají mě vůbec rádi, až mám někdy pocit, že to snad ani nejsou moji rodiče,“ vysvětlovala Amálka.

„Pročpak utíkáš ze svojí jeskyně? Copak ti v ní není dobré? Není to snad to místo, kde lidé vypadají a chovají se jako ty? Možná že ti je moje jeskyně příjemná na chvílku, ale každý přece někam patří. Nebudeš litovat toho, že opustíš všechno, co znáš? Všechny, kteří tě mají rádi? To ti tvá jeskyně není dost útulná?“

„Notlapko! Podívej. Věc se má tak. Nechtěla jsem ti to říkat, ale asi budu muset. To ty žiješ v jeskyni. Žiješ v malém pokojíku vyloženém zrcadly uvnitř skály. Neviš, o co přicházíš! Kdybys někdy vyšel ven jako ostatní, tak bys pochopil. Tam venku je mnohem větší a zajímavější svět. Normální svět. Jenže tam mě nikdo nemá rád. Radši budu žít v malém pokojíku, kde mě někdo má rád, než abych se tam vrátila.“

„Ještě se máš hodně co učit, Amálko. Moje jeskyně je stejně velká jako tvoje jeskyně. Jenže tím, že jsi celý život žila ve svojí, tak moji nevidíš. Vidiš jenom něco jako její odraz.“

„Ale to je přece hloupost. Viděl jsi někdy třeba potok, trávu nebo ovečky? Hm?“ řekla Amálka a myslela si, kdovíjak nad Notlapkou nevyhrála. Spolu popoletěli k jednomu ze zrcadel a v něm jí Notlapka ukázal její oblíbené místo u potoka s ovečkami. „Tohle?“

„Ano, ale ještě to je taky OPRAVDOVÉ místo. Tam se dá dojít. Dá se tam ležet. To, co vidíš v zrcadle, je jenom obrázek toho místa, nemůžeš se dotýkat trávy na obrázku,“ bránila se

Amálka, ale Notlapka jednou rukou projel vnitřkem zrcadla. Tráva se zrovna v tu chvíli náhodou pohnula ve větru... nebo... Byla to náhoda?

„Vidíš? Ty také žiješ v jeskyni, akorát jsi prostě na tu svoji zvyklá. Ne všechno jde popsat slovy, nejmenší.“ Amálka si povzdechla, bylo to marné, nevěděla, jak jinak by to měla Notlapkovi vysvětlit. Ten si toho ale všiml, a tak se ji pokusil povzbudit.

„.... Mohla bys mi ale povědět víc o těch ovcích. Ty jsou moje oblíbené. Rád se na ně koukám.“

Amálce se rozzařila očička a nadšeně začala: „Ovečky jsou nádherně jemné a dělají bék a jí trávu a... a...“ Jenže v tu chvíli Amálku napadlo, jak ukázat Notlapkovi, jaký je svět venku.

„Počkej chvilku, hned jsem zpátky,“ povíděla. „Ukážu ti, jak je to doopravdy! Přinesu ti jednu ovečku.“ Notlapka se jí to sice snažil vymluvit, ale marně. Amálka měla jasno a rozletěla se ke kouzelným dveřím.

Ještě než vylétla ven, otočila se, aby se mohla rozloučit.

„Díky, že jsi na mě moc hodný, Notlapko. Až se vrátím, zůstaneme tady spolu a budeme spolu a s ovečkou žít a nebude nám zima a všechno bude fajn a všechno bude v pořádku a... Budeme se mít rádi... Mám tě ráda, Notlapko. Zatím ahoj.“

„Vždyť já tebe taky, Amálko. Dávej prosím pozor,“ řekl Notlapka a Amálka vylétla ven z jeho jeskyně.

Běžela jako o závod. Všechno bylo domluvené. Jenom přinese ovečku a budou spolu šťastně žít navěky. Doběhla k pastvině, popadla do rukou tu úplně nejmenší malinkatou ovečku, jakou našla (větší by totiž stejně neunesla), a už si to pádila zpátky do jeskyně. Radost ji ale brzy přešla. Když se totiž vrátila na mýtinku u skály, čekala tam na ni snad celá vesnice.

V.

Starosta s hlavním hromotlukem stáli v čele a zrovna mluvili s ostatními vesničany.

„Tady stopy fialové krve končí. Kam šla bestie dál, to zatím nevíme...“

„To je ona!“ zakřičel ponocný z davu vesničanů. „Ta holka, co ji včera upír odtáhnul do lesa.“

Dva strážní okamžitě chytili Amálku a vlekli ji i s ovečkou před starostu. Když uviděli, že má na čele krev, začali vesničané křičet: „To upír ji pokousal! To upír! Upír! Upír!“ Z druhé strany se ozvalo: „A ještě mu nese maso!“ Amálka se snažila bránit, ale strážní ji utišili dřív, než stihla cokoliv říct.

„Shrneme tedy, co se nám tu stalo,“ promluvil starosta vážným hlasem.

„Vy jste, pane ponocný, viděl, jak tahle dívka utíká ve tmě pryč do lesa.“

„Ano,“ odpověděl ponocný.

„A mohl tam s ní být i někdo další?“

„Mohl, stíny kolem ní tančily jako divé.“

„A vy tvrdíte, že jste tu šelmanu poranil svým šípem včera odpoledne?“ zeptal se starosta místního lovce.

„Ano, pane starosto! Vlastníma rukama jsem tu červenou bestii třikrát větší než tygr a se čtyřmi kly na ocase postřelil. Vím, že to byl upír, protože krev, která z něj tekla, byla fialová! Podle té jsme ho vystopovali až sem.“ Samozřejmě že měl lovec na mysli fialovou barvu, kterou na Amálku napatla ostatní děti. Bylo vidět, že lže, jako když tiskne, ale nikomu z dospěláků to zjevně nevadilo. Měli vidle v ruce a chuť zabít upíra a tak jim to moc nemyslelo.

„LŽE!“ zakřičela Amálka a starosta se k ní otočil. Urovnal si klobouk a dramaticky na ni ukázal.

„A TUHLE nevinnou malinkou holčičku zlý upír... pokousal! Teď je chudák nucena proti vlastní vůli mu nosit maso z vesnice. Naše vlastní děti mu kradou naše ovce. Nemá ta zlá stvůra snad žádných zábran? Soudím a vynáším rozsudek. Upíra ještě dnes pověsim!“

„Pověsit! Pověsit! Pověsit!“ začali všichni skandovat.

„Tady na skále jsou stopy toho, jak tu nevinnou chuděru pokousal,“ řekl jeden z vesničanů a ukázal na otisky krve na skále. Amálka moc dobře věděla, že je to TO místo, kde jsou skryté kouzelné dveře, a tak úzkostí zavyla: „Ne, tam ne!“ To starostovi stačilo k tomu, aby pochopil, že hledají správně.

„Ano, tam je jeho špinavá jeskyně. Sídlo zkázy! Pelech démona! Síň zkázy! Zničte tu skálu, probourejte do ní dveře,“ řekl starosta a vesnický hromotluk zvedl palici.

„BUM!“ bouchla palice do skály poprvé. Místo kamínků odletěly od místa úderu střípky skla.

„To je ono, jen tak dál!“ povzbuzovali všichni hromotluka, který sám sice moc netušil, co se děje, ale byl rád, že ho ostatní povzbuzují. Udeřil palicí ještě jednou.

„BUM!“ bouchla palice do skály podruhé. „Už ho skoro máme!“ „Upír bude viset!“

„BUM!“ bouchla palice do skály potřetí. Skála se jako zrcadlo rozpadla na spoustu střepů a za nimi všichni uviděli Notlapkovu jeskyni.

„Chyťte upíra!“ svorně křičeli všichni přítomní a ukazovali na Notlapku, který létal uprostřed jeskyně. Vyndali lano, udělali na něm smyčku a hodili ho na Notlapku. Smyčka se mu omotala kolem nohy a už ho táhli ven. „Éj rup! Éj rup!“ zabírali za provaz. Notlapka se sice snažil letět hlouběji do jeskyně, ale s každým „éj rup“ ho vesničané táhli víc a víc ven.

„Pověsit! Upíra! Pověsit! Upíra!“ křičeli a hromotluk hodil přes jednu vysokou větev smyčku. Na tu ho pověsil.

Amálka se snažila vyprostit ze sevření stráží, křičela, plakala, ale všechno bylo marné. Každou vteřinou se Notlapka blížil rozbouranému východu z jeskyně. Když už byl skoro venku, Amálka se přestala dívat. Byla bezmocná a nechtěla vidět, jak pověší jejího kamaráda. Dívala se tedy dolů na zem plnou velkých střepů.

Notlapka už visel v jeskyni jenom na jedné ruce, jinak byl celý z jeskyně venku. „Éj rup!“ zakřičeli vesničané a Notlapka se pustil. Vyletěl z jeskyně ven. V ten moment ho Amálka zahlédla v odrazu jednoho ze střepů na zemi. Vyletěl z jeskyně a zmizel... Puf.

Nezbylo po něm ani smítko. Nejdřív byli všichni překvapeni. Nechápali, co se stalo. Pak si ale někdo vzpomněl, že upíři nesmí být na slunci. Toho se samozřejmě všichni chytili a usoudili, že i tenhle upír zmizel, protože ho vytáhli na slunce.

Byly to všechno nesmysly a výmluvy. I když Amálka věděla, že to jsou výmysly, pořád nevěděla, kam a proč Notlapka zmizel. Amálka se to ještě chvilku nedozví, ale vám to, milé děti, prozradit můžu už teď.

Notlapka zmizel, protože ho vytáhli z jeho jeskyně do našeho světa. Jenže v našem světě není pro kouzelné potvory, jako byl Notlapka, místo. Nikdo tu na ně nevěří a tak tu nemůžou žít... To proto musel Notlapka zmizet.

VI.

Co se stalo, stalo se. Všichni z toho nakonec měli radost, ne? Starosta ukázal, jak důležitý vlastně je. Lovec se mohl po hospodách chlubit, jak skolil mocného upíra, a vesničané se mohli plácat po ramenou, že vyhnali nestvůru a jejich vesnice je zase v bezpečí.

... Akorát Amálka byla smutná. Když všichni odešli, vzala si největší ze střepů, co zbyl před skálou, na památku svého bílého chlupatého kamaráda. Aby jí ho nikdo doma nesebral, schovala ho mezi mladé proutky vrby u potoka, kam se chodila dívat na ovečky. Tři dny a tři noci pršelo a tři dny a tři noci Amálka plakala. Notlapka jí moc chyběl.

Třetího dne se šla podívat k potoku a místo proutků uviděla velikou novou vrbu. Stála tam, kde ještě před třemi dny rostly malé proutky. Uvnitř vrby byl otvor a v něm zarostlý střep. Kdyby tu tak byl Notlapka, jistě by se těšil z toho, že je tak blízko oveček, pomyslela si Amálka.

V tu chvíli uviděla, jak se za zrcadlem ve vrbě něco mihlo. Přistoupila blíže a bedlivě se dívala skrz zrcadlo. A najednou se to mihlo znovu. Byla to bílá tlapka. Cože? Notlapka? Nejdřív si myslela, že ji klame zrak, ale pak se tlapka objevila znovu a zaťukala z druhé strany na sklo. Ťuk, ťuk, ťuk. Amálka natáhla ruku a pokusila se taky zaťukat na zrcadlo, ale ruka jí projela skrz. Amálka se na chvíliku zamyslela a pak strčila do zrcadla jednu ruku, druhou ruku, pak hlavu a tělo. Naklonila se a spadla do zrcadla ve vrbě celá.

Za zrcadlem nebyla už jenom jeskyně, ale úplně nový svět. Všechno bylo barevné (tím správným způsobem) a létalo tam a zpátky. Všichni se na ni usmívali a tleskali. Pokud tohle byla jeskyně, byla to nádherná jeskyně. Notlapka se na Amálku zašklebil a pokynul jí, aby letěla za ním. Drželi se za ruce a

letěli skrz velikou barevnou řeku, která se kolem nich stáčela v kruzích, až doletěli k malému travnatému ostrůvku s malým tříbarevným domečkem. Byly to zrovna ty tři barvy, kterým ve vesnici všichni říkali fialová. Před domečkem stáli pán s paní a s nadšením se dívali, jak Amálka s Notlapkou přistávají.

Doletěli, Notlapka se otočil na Amálku a řekl: „Když jsi mi povídala, jak se k tobě tvoji rodiče chovají, šel jsem to prověřit a... Tohle jsou Fialkovi, už šest let hledají svoji dcerušku, která jim jednoho dne spadla do zrcadla...“ Amálka pochopila, že se dívá na svoje opravdové rodiče, a běžela je celá šťastná obejmout.

Konec

O kouzelném zrcadle

Kdysi dávno, v předaleké zemi za devatero horami žil byl jeden král. Zrovna se vracel s přáteli z veliké výpravy, když se mu v lese splašil kůň. Brzy přišla noc a král zůstal v lese sám. Nebyla to ale ledajaká noc. Tahle noc trvala dny, měsíce, roky. I přes všechna černá kouzla ale král nikdy neztrácel naději. Jednoho dne ve tmě spatřil světlo. Vydal se za matnou zelenou září. Byla to překrásná žena, bludička. V lese ji věznil zlý černokněžník, kouzlem, aby mu nemohla odejít. Ještě tu noc se s ní v lese před všemi světlukami u jezera král oženil. Svojí láskou k bludičce zlomil černokněžníkovo kouzlo. Jenže dřív, než utekli z lesa, stihl na ně naštvaný a žárlivý černokněžník seslat jednu, poslední kletbu.

Uličníku, světlacho, zaklínám tě ropuchou zelenou.

Ty, čarchmane na trúně, jen ať pořád stůněš rýmou.

Nohy ať vám neslouží a vše ostatní ať vás souží.

Chodťte z bláta do louží. Kdo mě zkouší, ať zakouší.

Vichry ze severu se snoubí v šeru, šeru.

Dlužíte mi moji dceru!“

I.

Nad královským hradem už pomalu zapadalo slunce. Radim, podkoní v hradních stájích, už všechny koně nakrmil a pomalu se balil na cestu domů. Těšil se, až si doma dá svůj oblíbený medový koláč. Podíval se ven. Neměl rád západy slunce, byly na něj moc vznešené. Přišlo mu, že se vytahují nad slunečnou oblohu. Jako by celý horizont vyžadoval naši pozornost křikem: „Podívejte se na mě, obdivujte mě, za chvíliku vám uteču.“ Když tu ve světle posledních paprsků uviděl na královském balkoně stát postavu.

Čistá jako rozžhavené uhlíky, krásná jako rozkvetlá louka. Její oranžové vlasy vlály ve větru, její šaty byly bílé, jako by utkané ze samotných mraků.

Radim zalapal po dechu. Chvílka uplynula, princezna se otočila a vrátila se dovnitř. Ještě chvílku. Ještě... jenom... chvílku. Radimovi projela bolest celým tělem. Bolela ho její krása. Musel ji vidět znovu.

„Kdo to byl?“ zeptal se kolemjouce pekaře.

„To? To byla přece naše princezna – Lenka,“ odpověděl pekař a začal se smát. „Že by se nám tady někdo zakoukal do královy dcerky?“ dodal a žertovně měřil Radima pohledem.

„No a co,“ odsekł Radim, začervenal se a podíval se do země. „A kdyby přece... přelézt hradní zeď by nemělo být tak těžké...“

„Kluku hloupá, co tě to napadá! Skončíš s hlavou na špalku. Speciálně dnes, když budou stráže hlídat kvůli tomu bál –“ Pekař se zarazil. Tak počkat. O tom bych ti asi nic neměl říkat.

„Kvůli čemu? Bálu?“ Radim hbitě odklopil víko krabice, kterou pekař držel, a uviděl nádherný růžový dort s nápisem „Lenka – 13 – všechno nejlepší“.

Dal si dvě a dvě dohromady a bylo jasno. Dneska večer je v hradu veliký ples na oslavu Lenčiných třináctých narozenin. Tam se dostane a tam ji také potká. Srdce mu zasvítilo jako březová kůra v ohni. Potká ji! Potká ji ještě dnes.

Žertovně hluboko se uklonil pekaři. „Děkuji za cenné informace a doufám, že se večer potkáme, pane pekař.“ Mrknul na něj, povyskočil si a už se utíkal připravit domů. Za ním znělo z pekařových úst jenom: „Ty hlupáku hloupá hlupácká...“

II.

Nebe bylo plné hvězd. Měsíc svítil Radimovi na cestu. Měl na sobě svoji nejhezčí košili. Byl umytný a dokonce měl učesané vlasy. Přešel dřevěný padací most a uviděl dva strážné v nablýskaném brnění.

„Stát, kdo tam?“

„Ra... Ra... dim.“ Sotva stihl vykoktat svoje jméno, už tahaly stráže meče.

„Lúza podkoní. Co si to o sobě myslí?“ Bouchli ho plochou stranou ostrí a vyhodili z brány, než byste řekli švec.

Jenže hlavní brána nebyla jediný vstup do hradu. Kdyby se mu povedlo přeskočit vodní příkop, mohl by na hradby vylézt. Už už se chtěl rozběhnout a zkusit svoje štěstí, když se od země ozval vysoký hlásek.

„Stůj, propánajána. Tak stůj, říkám, ty kluku bláznivá!“

Radim se rozhlédl, ale nikoho neviděl. Něco ho téměř neznatelně zatahalo za nohavici. Byl to malý brouček, který se ho zoufale snažil udržet. Něžně ho nabral do dlaně a zvedl.

„Pozor s tou rukou, ty nemehlo, ještě mě zmáčkneš. Já jsem Béďa, brouček Béďa, a Béďu nikdo rozmačkávat nebude. A teď mi, ty kulišbrku, pěkně vyklop, jak tě napadlo přeska-

kovat na ten fúfrdající příkop? Víš, co se ti mohlo u všech pampelišek stát?“

Radim si pozorně prohlédl příkop. Až teď si všiml špičatých kamenů a zpěněné vody plné laserových krokodýlů.

„Aj,“ zarazil se. „No, díky za varování. Stejně to ale musím zkusit. Jinak ji už nikdy neuvidím.“

„Broučína fihlová, ta vaše zpropadená láska! Nikam skákat nebudeš a blasta švidli. Jestli musíš do hradu, ukážu ti lepší cestu. Tak pojď, pojď. Myslíš, že na tebe mám celou noc? Beruška už na mě doma čeká s medovými koláčky, jejda, co já bych za ně dal! Víš ty vůbec, co se stane, když nechám berušku čekat s večeří moc dlouho? Nevíš! … To jsem si mohl myslit.“

III.

Spolu s broučkem prolézali tajným, dávno zapomenutým vchodem do královských zahrad. Béďa si zpíval starou písničku, kterou si brouk-ávala jeho babička, když předla na kolovratu.

*Vítr burácí, pustá noc
nepočká do dne na pomoc.*

*Hvězdy – vyskládá na nebe,
nemyslí na nic než na tebe.*

*Měsíček svítí mu na cestu,
už pádí pro svoji nevěstu.*

Královské zahrady byly nádherné. Květiny, stromy a keře všeho druhu zářily barvami, i když byla temná noc. Jedno z oken hradu se otevřelo a princezna Lenka se z něj vyklonila. Vypadala vyčerpaně a zklamaně. Prudkým pohybem si z hlavy

sundala bílý špičatý čepec se závojem. (Víte, který myslím, takový ten, jak vypadá jako obrácený kornout na zmrzlinu, už ho vidíte?) Odhalila tak své zapletené oranžové vlasy. Pak už jenom zhluboka, celá unavená, vydechla. Zhroutila se na okraj okna a její ruce bezvládně visely ven.

To byla Radimova šance. S broučkem na rameni se obratně vyšvihnul na větev velikého stromu pod oknem. Opičím tempem vylezl až do koruny stromu. Byla už tak blízko. Náhle se zarazil. Co jí řekne? V tu chvíli se princezna začala pomalu zvedat.

„Rychle, než ti uteče! Mluv, ty jedna párovko!“ sykl mu do ucha Běda. Radim si otřel pot z čela a pomalu vystoupil z koruny na větev, aby ho Lenka viděla.

*Prostý – blázen bázlivě poblázněn – pokladem
Oni touží po zlatě, stříbru, diamantech
Já chci – a vím, co chce mé přání na rtech
tvých – se kterými už není temná noc – je den*

„To nebylo špatný,“ pochválil ho brouček. Zmatené, ale polichocené děvčátko se podívalo na Radima. Začervenala se tak moc, že její tváře by mohly soupeřit s jejími vlasy. Pak odpověděla.

*Po čem vlastně toužím, je otázka skrytá
Mám všechno, ale nechci nic
I zlato slunce bych vyměnila za měsíc
lásky – která nepočítá, je neodbytná, neodlitá*

„Funguje to, ty jeden šťastnej fůfrňo. Teď hlavně neprestávej...“

*K čemu je vědět a vědět sám
Jsi zrnko písku mi nejmilejší
a vždycky tě najdu, tak přísahám,*

řekl Radim a popolezl na úplný konec větve. Už byli skoro na dosah. Pokynula mu rukou, aby už nechodil dál. Zastavil se.

*Jak v rozbitém zrcadle, oči zavírám
K čemu je krása v zemi zdejší
Jsem to já, ale sebe nepoznávám*

Chvilku se na sebe jenom koukali. V měsíčním světle zkoumali tvář a oči toho druhého. Pak, skoro šeptem, řekli jeden po druhém svá jména. Štěstím se usmáli. Lenka se naklonila a dala Radimovi pusu na tvář. Bylo ticho, ani ptáci nezpívali. Princezna rozepla stříbrný řetízek, který jí visel kolem krku. Byla na něm pověšena malá stříbrná žirafka. Chvilku váhala, ale pak natáhla ruku a podala přívěsek Radimovi.

„Dostala jsem ho od svého taťky, teda, pana krále, když jsem se narodila. Říkal mi, že na něm závisí můj život. Říkal, že dokud ho budu nosit, nic nás už nerozdělí. Proto chci, aby sis ho vzal ty. Chci, aby nás už nikdy nic nerozdělilo.“

Radim cítil, že je přívěsek opředený kouzly. Vypadal nádherně. Byl vyrobený z Lignertsova stříbra, jednoho z nejvzácnějších stříber v celé zemi. Podíval se na hlavu žirafy, která se na něj prázdnýma patinovanýma očima koukala zpět. Radim natáhl ruku a vzal si přívěsek. „Ať už nás tedy nic nerozdělí.“

Obloha se najednou zatáhla. Začalo pršet. Vtom se ozval z dálky hrom a do vrby u potoka uhodil blesk. Uslyšeli mohutné máchání křídel a k tomu z dálky děsivý smích. Na horizontu znova prásknul blesk a osvítil letící siluetu. Siluetu velikého a děsivého tvora – draka. Na drakovi letěl černokněž-

ník ve hvězdičkovaném hábitu a do noci křičel svoji děsivou říkanku.

*Bloudno bláznivá, tak hrad tě ukrývá,
čekám třináct let!*

*Koruňáku zlodějská, žezlo se ti neblejská,
budeš churavět.*

*Ropušák oněměl, schoval se jen naoko, lítal moc vysoko,
okolo sokola, dokola na tebe zavolá:
Vichry z jihu zimou zebou každou ručku, ručku.
Letím si pro svoji vnučku!*

„Rychle! Na! Vezmi si ho zpátky!“ zakřičel do deště Radim a natáhl ruku s přívěskem. Podjela mu ale noha a spadl ze stromu dolů. Lenka jenom marně projela rukou prázdný vzduch. To už byl drak tady. Obrovskými pařaty rozboril blízkou věžičku, když na ní přistál. Vydal hlasitý pišťivý řev. Pak z jeho tlamy začaly téct plameny, které zapálily zahradu.

Radim celý potlučený sledoval tu hrůzu ze kroví, do něhož spadl. Černokněžník natáhl obě ruce a princeznu obmotaly kouzelné stříbrné šlahouny. „Radime!“ stačila na poslední chvíli zakřičet. Drak po ní chňapnul svojí velikánskou tlamou. Stráže a rytíři už se sbíhali a připravovali svá kopí a halapartny k útoku. Dračí pán se zasmál. Z rukou mu vyšlehly blesky, které všechny rytíře usmažily na popel.

Pak drak ocasem udeřil do stěny hradu, zamával křídly a uletěl.

IV.

Bыло рано. Kohout nafoukaně oznamoval východ slunce. Bylo mu jedno, že někdo chtěl ještě spát. Plameny už dávno vyhasly a kdo se mohl dostat z hradu, už dávno odešel. Radim ležel na slámě, v ruce svíral malou stříbrnou žirafku a přemýšlel nad tím, co se to vlastně včera stalo.

„Musím odejít!“ pomyslel si. „Všechno je to moje vina. Neměl jsem si od ní ten zatracený šperk brát. Jakmile na to pan král přijde, půjdou rovnou do žaláře nebo na šibenici.“

Sebral si svých pár švestek do baťúžku, přívěšek schoval do kapsy a s holí v ruce si to už pádil k bráně, do lesa, pryč. Pryč, aby ho nenašli.

Sotva stihl dojít k potoku, když uslyšel, jak na něj křičí vysoký hlásek odněkud z trávy.

„Tak počkat, počkat, mladej! Kam si to jako myslíš, že jdeš, ty jedno bábělče? Hm? Ty jeden příližníku! Čulibáne prostěsplášná, svízeláku pikoromadiniselicácká! (Uznávám, to se bude čist fakt špatně.) Nikam nepůjdeš! Cožpak ta tvoje láska vyprchá tak rychle? Jak můžou být tvoje city po jediné noci tak vlažné... Nebo jsi to s ní snad nikdy nemyslel vážně?“

Radim to nemohl poslouchat. Zvedl Bédu a posadil se s ním pod velikou vrbu u potoka.

„Ale ne, tak to není. Bolí to strašně. A ne, není to jen po-bláznění. Svědí to jak kopřivy na jazyku. Jako bych měl v krku dýku a nemohl dýchat. Sípám po životě. Každou chvíli, co není se mnou, barvy jen blednou... Ale když zůstanu, hlavu mi setnou, ty brouku jedna broukovatá.“

„A tak radši utečeš? Podívej, moje babička, dej jí pánbů lehkou hlínu, vždycky říkala, že věci jsou buď lehký, nebo maj smysl. Navíc, svojí dutohlavostí nezahazuješ jenom svůj život, ale i princeznin. Podívej, král dnes ráno oznámil, ať se

všichni rytíři z celé země urychleně dostaví na hrad. Určitě ji chtěj vysvobodit. Co by ti na to řekla chudák malá princezna, až by ji zachránil někdo jinej, no?“

Radim si povzdechl. „No jo, no jo. Máš pravdu. Vždyť já vím.“ Pak spolu chvíliku mlčeli a poslouchali zurčení potůčku. „Nezáleží na tom, jak moc se bojím. Vím, že ji musím zachránit.“ A jakmile to řekl, vrba, u které seděli, zavrzala a pootvřela se.

Radim se lekl a uskočil. Ve větru uslyšeli hlas.

„Je nebezpečné vydat se proti černokněžníkovi neozbrojen. Radime, vezmi si moje kouzelné zrcadlo a zachraň princeznu.“

Radim sáhl do škvíry ve vrbě a vytáhl z ní veliký skleněný střep.

V.

„Nejdražší rytíři. Jistě už tušíte, proč jsem vás dnes všechny svolal. Včera pozdě v noci unesl zlý černokněžník naši milovanou princeznu Lenku, moji dceru. Černokněžník je mocnější než jakýkoliv nepřítel, kterému jste kdy čelili. Umí z rukou šlehat blesky a poroučet větru. Jediným pohledem kácí lesy a potápí lodě. On i jeho ochočený drak nenávidí cokoliv, co je lidské nebo dobré. Milí rytíři. Právě proto vás nežádám, ale prosím: Najde-li se mezi vámi někdo, kdo by se pokusil vysvobodit moji dceru, ať předstoupí.“

Celý královský sál ztichl. Rytíři moc dobře věděli, co zbylo z jejich kamarádů, kteří se včera drakovi postavili.

„Já, Oldřich Kynžvařský,“ předstoupil kluk v brnění. Usmíval se a jeho světlé vlasy zářily v přítmí sálu jako sláma. Než došel ke králi, potichu a koktavě se ozval jiný chlapec: „J-Já, já taky p-půjdu pro princeznu.“ Byl vysoký a hodně silný. I on

byl ochotný postavit se drakovi. Jmenoval se Jindřich a byl to syn kováře. Oba dva došli před krále.

Zase se rozhostilo ticho, jenom z dálí se matně ozývalo, jak se někdo hádá. Král ještě chvilku čekal. „Opravdu už nikdo jiný?“

Hádka v dálí zesílila. „Musíte mě pustit! Ano, vím, že nejsem... ale musíte... pusťte...“ Vtom někdo zvenku otevřel bránu do sálu. Na postavu okamžitě skočily stráže a už ji táhly ven.

„Počkejte,“ rozkázal mohutným hlasem pan král.

Stráže na chvílku pustily zmítajícího se Radima, ten okamžitě zakřičel: „Mě, pošlete mě!“

Rytíři stojící poblíž se zasmáli. „Vždyť je to jenom Radim, náš podkoní. Ten bude zachraňovat naši princeznu? Blázen rytířem?“

„TICHO. Pokud chce jít někdo místo něj, máte možnost.“ Najednou zase všichni mlčeli. „Myslel jsem si to. Tak pojď, chlapče, pojď, pusťte ho. Tak. Postavte se tady. Vám třem vkládám do rukou důležité poslání. Zachraňte princeznu ze spáru černokněžníka. Jediné, co víme o tom, kde se ukrývá, je stará hádanka.

*Chodím zpátky, rostu vzhůru,
nemusíš na velkou túru,
abychom se potkali.*

*Pořád blíž a pořád dál,
v noci bály pořádám,
když jsou všichni ospalí.*

*Až se najím, otevřu ti,
ke vstupu tě nedonutí,
ani triky nekalý.*

Na cestách vás čekají mnohá nebezpečí. Pokud ale přivedete moji milovanou Lenku zpátky, dostanete její ruku a půl království k tomu.“¹

VI.

I přesto, že byli Jindra, Olda a Radim vlastně soupeři, rozhodli se cestovat spolu. Koně neměli a tak si všechnu svoji výbavu nesli sami. Olda měl u pasu malý meč a na zádech štít. Jindra si také nesl meč, ale větší a bez štítu. A Radim, ten neměl ani meč, ani štít. Opíral se jenom o silnou větev, kterou sebral v lese.

Bylo jasné, že hádanka mluví o měsíci. Chodí pozpátku – couvá, roste vzhůru – dorůstá, v noci bály pořádá... Určitě šlo o měsíc. Jenže... kde konkrétně měli hledat, to nevěděli. Dlouhé týdny spolu procházeli celou zem. Neměli moc peněz, ale ve vesnicích jim rádi dávali jídlo výměnou za nějakou práci. Občas zabít obřího hadouka² v lese, občas pomoci se stavbou cihelny. Kudy šli, tudy se ptali na princeznu, ale nikdo cestu k černokněžníkovi neznal.

„K-Kluci, myslím, že si musíme vá-vážně promluvit,“ řekl jednoho dne Olda. Oheň plápolal a lesní korunou nad jejich hlavami prosvítala noční obloha. „Z-Zítra bu-bude úplněk. To znamená, že už hledáme p-princeznu t-tři měsíce a s-stále ani s-stopa. Začínám mít pocit, že hledáme ně-něco, co-co snad ani není na zemi. A pokud má černokněžník hrad na měsíci, t-tak se t-tam asi t-těžko dostaneme.“

Jindra přitakal. „Souhlas! Prošli jsme království skrz na-skrz. Ptali jsme se snad úplně všude. Chce to nějakou změnu

¹ Každý jednu ruku a každý jednu půlku.

² Obří pavouk s dvěma hady za zátylkem hlavy, no prostě hnus.

plánu. Kdybychom tak věděli, co znamená ta zpropadená hádanka. Řekl bych, že to znamená – hledejte měsíc, jakože když budem 30 dní hledat – až se měsíc nají – tak najdeme, ale to bychom dávno našli.“

Radim chvilku přemýšlel. Dřevo praskalo a jiskřičky létaly v horkém vzduchu nahoru. „No... Souhlasím, že už hledáme dlouho. Nemohla by ta hádanka znamenat, že je tady nějaká skála s tajným vchodem a když na ni zasvítí měsíc v úplňku – najedený měsíc – otevřou se do ní tajné dveře?“

Jindra uznale pokýval hlavou. Olda zase naopak vyskočil celý rudý vztekly. „A my-myslís, ž-že to mě ne-nenapadlo? Jenže k-kolik je v tomhle království s-skal? Po-podívej se všude ko-kolem s-sebe. Tolik možných tajných vchodů by bychom n-nevyzkoušeli ani s celým vo-vo-vojskem za s-sto let!“

Radim si to nechtěl nechat líbit. „Napadá tě snad něco lepšího? Naložit se do katapultu a vystřelit se směrem na měsíc? Hlavně aby šel první někdo jiný, co?“

„Kluci, kluci. Uklidněte se!“ zakřičel mohutným hlasem Jindra. „Nechme toho, hádáním princeznu nezachráníme. Pojďte spát, zítra je taky den. Projdeme les, obejdeme močály. Čeká nás dlouhá cesta.“

Měl pravdu. Bylo pozdě. Radim s Oldou si podali ruce, aby na sebe nebyli naštvaní. A pak už si všichni lehli do spacáku kolem ohně. Tu noc toho ale moc nenašpali. Oheň už dávno zhasl a uhlíky pomalu ztrácely svoji červenou barvu. Z lesa se ozývalo tiché vrčení. Tlapky šelem našlapávaly na mech a trávu kolem mýtiny, na níž chlapci spali. Radim otevřel oči.

„Vlci! Vstávejte! Rychle, jsou tu vlci!“ Dva v tu ránu vyskočili ze stínu. Prvním letícím očím se Radim tak tak vyhnul.

Drápy mu roztrhaly košili, ale vážnému zranění unikl. Druhý pár očí už mířil přesněji.

„A-AAAAAAA!“ zakřičel Olda bolestí. Jindra vytáhl svůj veliký meč. Napřáhl se a do šelmy sekl. Oba kamarády postříkala krev a vlk padl mrtvý k zemi. To už ale ze stínu vystupovali další tři.

„Musíme pryč,“ šeptl Jindra, zatímco opatrně sahal pro svoji tornu. Radim už měl batoh na zádech.

„Můžeš chodit? Pojd, pomůžu ti,“ prohodil směrem k Ol-dovi. Klekl si, chytal svého zraněného kamaráda kolem ramen a zvedl ho. Pak už jenom vší silou upalovali pryč, hluboko do lesa.

Běželi, belhali se, utíkali, chvátali. Schovávali se a honili se se smečkou vlků celou noc, ale marně. Pořád jim byla na stopě. Zbývala jediná možnost, jak se těch vlků zbavit. Všichni tři ji moc dobře znali, ale ani jednomu se nelíbila. Museli z lesa utéct do Bloudivého močálu.

Daleko od nich, u vyhaslého ohně, vedle potrhaných spacáků, zkrátka a dobré, tam, kde kluci spali, zůstal ležet malý řetízek a na něm stříbrná žirafka. Musel Radimovi vypadnout z roztrhané košile. Kdoví jak dlouho tam v blátě uprostřed lesa ležel. Mohly to být měsíce, roky a možná i staletí, než jsem ho našel. Pěkně jsem stříbrnou žirafku vyčistil a umyl. Pak jsem ji dal do krabičky a tu krabičku zakopal na místě označeném X. Jak poklad najít, jsem samozřejmě někam do těchto pohádek napsal tajným písmem, aby to nějaká šikovná holka nebo kluk mohli vyluštít. Můžeš ho najít dokonce i ty. Ehm, překvápkó? No... Asi bych vás chtěl ještě varovat. Milé děti, hledání pokladů může člověka pořádně schramstnout. Prosím, pamatujte si, že žádný poklad nemá cenu lidského

života. Mnohem důležitější je třeba chodit ven s kamarády, smát se, občas zavolat taťkovi nebo si pořádně čistit zuby.

No nic, zpátky k pohádce.

Ucítili pod nohami bahno a vodu. Močál smrděl jak tři dny staré koňské koblihy. Všude lítali komáři a nepříjemné mušky. Radim si utrhal kousky košile, vyčistil Oldovi ránu na noze a zavázal mu ji. Jindra mezitím vyrobil tři jednoduché louče z klacků a smůly. Věděli, že v bažině nemůžou zůstat, jinak je bahno sní. Museli jít dál a močálem projít.

Krok po kroku se brodili odpornou rašelinou. Vlčí vytí se jim vzdalovalo v dálce, zato zima, mokro a smrad byly blízko až až. Radim měl pocit, že už dávno mělo svítat. Den ale nepřicházel. Tma byla stále hutná a všude kolem. Šplouch, šplouch, cákaly jejich unavené nohy, když šlapaly a zajízdely do velikých louží. V rašelině všude kolem rostly v mechu nejrůznější masožravé květiny a natahovaly se po našich hrdiňech. Zahledli, jak se okolo kmenu dávno mrtvého stromu obtáčí veliký had. Louče vytvářely malý ostrůvek světla v tmavé a nehostinné slati.

Na chvílku se zastavili, aby si odpočinuli. Když se voda uklidnila, skoro jako by slyšeli, jak kdesi v hloubi bažiny zpívá sbor děvčat.

*Staráme se o všechny, tak jak dívkám přísluší
masti, léky, teplo, jídlo, na tělo i na duši
malou zkratku přece nikdo nepotrestá
stejně není jedna správná cesta*

Všichni tři, aniž by si to uvědomovali, stočili během pochodu svoje kroky směrem ke zpěvu. Hlasy pomalu sílily. Občas zahledli, jak v temnotě kolem nich prolétlo jakési světlo.

„Po-podívejte!“ vykřikl úžasem Olda a ukázal někam do temnoty. Rychle udělal pár kroků pryč. Posvítil loučí na mech, kde se válela zlatá koruna vysázená diamanty. Zašlá a obrostlá lišejeníky, ale stále majestátní.

„Po-podívejte, je t-tu toho víc. Po-pojďte, na-naberte si t-taky,“ křičel a belhal se bažinou.

Radim s Jindrou se na sebe unaveně podívali. Povzdechl si a pak Radim opatrně řekl: „Ty, Oldo. Co by asi tak dělal celý zlatý poklad uprostřed bažiny. Nezdá se ti to trošku podezřelé?“

„O-o čem t-to mluvíš? Někdo ho t-tu asi před d-d-dávnými časy zapomněl. Po-po-pojďte, přece to t-tu nenecháme. Kamarádi, budeme b-bohatí! Jsme b-bohatí! Už nepotřebujeme od krále p-polovinu království. Můžeme mít svoje v-vlastní, c-c-celé království!“ To už kolem Oldy kroužily a létaly matně svítící tvary, tančily kolem něj a obtáčely ho. Jak mluvil, nohy se mu pomalu bořily do bahna. To už Jindra nevydržel. Chytil ho za ruku a tahal ho pryč. Olda se mu vytrhl nečekanou silou a začal chmatat po zlaté koruně.

„N-n-ne! N-nech mě!“

„Cožpak nevidíš, že to jsou jenom kouzla?! Ta bažina si hraje s tvojí hlavou. Neříká se tu tomu Bloudivý močál pro nic za nic. Mysli na princeznu. Pojd' pryč, prosím, Oldo!“

Olda se podíval na své špinavé, zubožené kamarády. V očích se mu zablesklo zlato. Sedl si na travnatý pahorek, jako by byl králem celého světa. „Nikdy,“ zasmál se. Zahodil svoji pochodeň a nasadil si korunu na hlavu.

Radim s Jindrou věděli, že musí pokračovat dál, jestli mají z močálu někdy vyváznout živí. Bez Oldy, ale zato s těžkým srdcem se brodili dál. Voda jim byla nejdřív po páso, pak po kolena, kotníky a pak už šli skoro po suchu. Vyšli na větší

ostrůvek uprostřed bažiny. Všude kolem se válely rozbořené kusy stěn a zbytky sloupů. Kdysi dávno tu něco stálo. Vtom se ozval čísi hlas.

„Hrdinové. Gratuluji.“

Zpoza ruin vyšla nádherná žena. Celá světélkovala a usmívala se. Vypadala, že má z příchodu našich hrdinů radost.

„Málokdo odolá bludičkám v močále. Srdce pláče, když pomyslím na vašeho kamaráda. Teď se uvolněte, lehněte si. Brzy přijdou děvčata a ošetří vás.“ Tančící světla se pomalu proměnila v tančící dívky, jednu hezčí než druhou. Všechny vypadaly mile, šťastně a bezstarostně.

*Tak jak dívkám přísluší, staráme se o tebe
když ti srdce nebuší, žádnou bitvu nesvedeš
na tělo i na duši, jídlo, teplo, léky, masti
odpočívej, hrdino, nechej zítřku jeho strasti*

Jindra se položil na mech a zhluboka vydechl. Konečně měl klid.

Radim odolával. „Cožpak je neslyšíš? Zpívají to samé, akorát otáčejí slova. Ďábel mluví nejvíc o tom, že je sám poražen. Vzpamatuj se, Jindro, prosím! Mysli na princeznu, kterou máme zachránit!“

To už bludičky, jak Radim správně určil, tančily v kruhu kolem Jindry. „K čemu jednu princeznu později, když jich teď mám hned sedm?“ Zvedl se, chytil jedno z děvčat kolem pasu a už s ním tančil. Spolu se smáli a točili dokola a dokola, až odtančili pryč.

Radim pevně chytil svoji pochodeň. „Já se nedám! Pryč, divoženky, pryč, bludičky! Nic si od vás nevezmu. Nic mi nemluvíte. To, co nabízíte, je falešné!“

Hlavní bludička se na Radima s obdivem podívala. „Chceš radost? Dáme ti ji. Potřebuješ odpočinout? Dáme ti klid. Chceš odejít? Ukážeme ti cestu. Ale podívej. Teď a tady nemáš nic. Nevíš, kudy kam. Nevíš, co dál. Jsi ztracený. Proč odmítáš pomoc, když se ti nabízí? Proč nevzít, co dáváme, a teprve pak posoudit, jestli to je, nebo není dobré? Vždyť nabízíme vše, co chceš.“

„Kdo slibuje všechno, nemá nic. Nenabízíš mi nic. Mnohem radši budu sám ztracený bloudit ve tmě s vidinou, že jednou se z téhle bažiny dostanu, než abych si nechal poradit cestu ven od tebe!“

Bludička se zamračila. Pochopila, že Radima jen tak nezlamí. „Dobrá tedy, když odmítáš světlo radosti a štěstí, tak si v té tmě klidně bud.“ Všechny divoženky kolem se začaly zle chichotat a šeptat. Hlavní bludička přistoupila k Radimovi, zašeptala mu do ucha „tak si v té tmě klidně shnij“ a rukou zhasla jeho pochodeň.

Pak už byla jenom tma. Tma byla všude a všude byla jenom tma. Radim byl ve tmě sám. Sám uprostřed močálu, ze kterého neměl žádnou šanci dostat se ven. Byla mu zima a to i přesto, že ho u srdce hřálo mládí a láska k princezně Lence.

Tu se pod Radimem v trávě objevilo matné zelenožluté světlo. Letěla k němu malá světlouška. A nebyla to, milé děti, ledajaká světlouška.

„Radime, ty jedno přizdiptáče, proč to musím být pořád já, kdo tě tahá ven z nějaký bryndy, no?“

„.... Bédo? Ty jsi světlouška?... Nebo je to světloušák?“

„Světlouška letuška, vykašli se na to, jaká jsem nebo nejsem tuška, trávajs-hlíňajs, teď se vocaď musíme dostat. Tak po hyb, ty po hype, víš, co by mi na takovýhle noční lítaní řekla moje beruška? Řekla by mi: Bédo, nezdá se ti, že jsi na ta-

kovýhle noční lítaní už moc starej? A měla by trávajs-hlíňajs seksatravenskou pravdu.“

Radim měl z Bédi moc velikou radost, proto ho nijak ne-přerušoval a prostě ho nechal celou cestu ven z bažiny mlu-vit. Klucina společně se svým kamarádem světlouškou vyšli z Bloudivého močálu. Celý utahaný se Radim svalil pod skálu do listí.

„Díky, Béđo. Díky...“ řekl, a zatímco se na oblohu šplhalo slunce, společně usnuli.

VII.

Mladý rytíř se svým broučkem byli tak unavení, že prospali celý den a vzbudili se až pozdě večer. Slunce už zapadlo a lesem proudil příjemný večerní vánek. Radim se převalil na záda a sledoval, jak nad ním svítí měsíc v úplňku.

„Chodím zpátky, rostu vzhůru... až se najím, otevřu ti...“ opakoval si sám pro sebe básničku.

„Nemusíš na velkou túru... To mě trápí asi nejvíce. Pro-šli jsme přece celé království křížem krážem. Černokněžník tu prostě nikde není. Jenže pokud není nikde na zemi, tak kde je? Musí být skrytý někde, kde ho všichni vidí, přímo na očích. – Až se najím, otevřu ti. – Měsíc je nejvíce najedený právě v úplňku. – Dveře jsou otevřené jenom při úplňku. Ale kde ty dveře jsou?“

Radim ležel a pořád dokola si opakoval „dveře, úplněk, dveře, úplněk“. Pak sebou najednou cukl.

„Mám to! Vstup je otevřený jenom při úplňku, protože ÚPL-NĚK je ten vstup! Béđo, rychle. Pojď, musíš mě zmenšit, dřív než měsíc vyjde moc vysoko a já k němu nedoskočím.“

Béďa vyvalil oči. Zdálo se mu, že jeho kamarád říká úplně nesmysly. Sice odmlouval, ale nakonec ho Radim přemluvil, aby s ním vylezl nahoru na skálu.

„Béđo, poslouchej, úplněk sám o sobě jsou ty dveře. Ty mě zavedou k černokněžníkovi. Jenže měsíc je moc malý a daleko na obloze. Ne však pro tebe.“

„Co to plácáš, Radimáku? Pro mě je měsíc přece stejně daleko jako pro tebe.“

„Ano, pro každého z nás je měsíc stejně daleko, ale když popoletíš kousek pryč, tak pro TEBE budu já menší a měsíc budu mít skoro na dosah. Proto musím já zavřít oči. Kdybych totiž viděl, že to tak není, přestala by to být pravda.“

„Cože? Co to plácáš? Takhle svět nefunguje, ty jeden tajtrlíku klukovská.“

Mezitím si Radim už vázal šátek přes oči. „Nevím, jestli to vyjde, ale stejně tak ty nevíš, že to nevyjde, tak přestaň nadávat a poslouchej mě. Odleť tak daleko, abych byl dost malý na to, vejít se do měsíce.“

Béďa si povzdechl, pokrčil rameny a poslechl. Popoletěl a opravdu viděl na skále malého rytíře vedle velikého bílého měsíce. Pak zapískal. Radim se poslepu rozběhl, odrazil od skály, vyskočil, chvilkou letěl a pak zmizel přímo uvnitř bílého kruhu úplňku. Vyšlo to. Dostal se do černokněžníkova hradu.

VIII.

Bác! dopadl. Radim nebyl už ve světě našem. Byl teď jinde. Všude kolem se leskly bílé vybroušené kameny. Vysoký stříbrný zámek přímo před ním měl přesně 457 špičatých věží a Radim hledal tu jednu, která schovává jeho princeznu. Na obloze nebylo ani slunce, ani měsíc, a přece tam nevládla tma. Béďa si lehl Radimovi do náprsní kapsy. Zněl dost unaveně.

„Kdybysme došli k čaročernochlapákovi a já spal, tak nevadí. Hele, celou noc jsem lítal. Na tyhle klukoviny už nemám tělo. Prostě. Já si du zahrát na medvěda, hej? Běda tomu, kdo mě vzbudí jenom o minutu dřív, než budem mít princeznu.“

Z jedné strany zámku bylo moře a z druhé propast, propast, ve které nic nebylo. Ani světlo, ani tma. (I skrz tuto propast vedla cesta zpátky domů, ale... Milé děti, garantuji vám, že to není cesta, kterou byste chtěly jít. O tom ale jindy.) Černokněžníkovo sídlo spojoval se zemí dlouhý kamenný most. Sice neměl žádné zábradlí, ale vypadal udržovaně a pevně.

Stačila chvílka pochodu a už brzy otvíral náš hrdina hlavní bránu. Veliké dveře zavrzaly a otevřená deska zazvonila na sadu zvonků pověšených ze stropu. Ozdobné označení oznamující příchod se ozvěnou ozývalo a oživovalo ticho. A pak už bylo rovnou slyšet vřeštivé pištění, skřipavé kvílení a drápavé drhnutí. Byl slyšet drak.

Mohutný plamen naplnil celou chodbu. Radim si ale i v obrovském horku zachoval chladnou hlavu. Rozběhl se přímo proti ohnivé stvůře. Zatímco chrlila oheň, sklouznul se pod jejím krkem, mezi nohami a pod tělem. Přímo po zámecké dlažbě vyjel na nádvoří. Drak sebou zacloumal a zaútočil na Radima ocasem. Uhodil ho tak, že odlétl, járu, dobrých deset metrů a spadl přímo do okrasných keříků.

Bác!

Drak se bleskurychle otočil. Přiběhl k ležícímu Radimovi, chytil jeho tělo do svojí zubaté tlamy. Chytil a stiskl čelisti. Milé děti, to byla ale bolest. Drak zacloumal hlavou a Radim upadl na zem. I když byl celý potlučený a rána od zubů ho strašně bolela, vyhnul se nejhoršímu. Dračí tesáky se totiž nedostaly Radimovi až do srdce. Pomalu a odhodlaně vstal. Sáhl si do náprsní kapsy, jaký že kouzelný pancíř ho ochránil

a zpod košile vytáhl zrcadlo, které mu dala vrba. Zuby vjely dovnitř, ale druhou stranou nevyšly. To proto, že bylo kouzelné.

Radim sáhl do zrcadla. Ponořil dovnitř celou ruku a hledal, co by z něj mohl vyndat. Možná si teď říkáte, že by se mu šiknul nějaký pořádný meč nebo luk. Nebo alespoň nějaký hezký štít, co myslíte? Nic z toho ale nevyndal. Radim ze zrcadla vyndal prostý medový koláč. Drak už se nadechoval k dalšímu plameni, ale najednou se zarazil. Věděl, že pokud teď začne chrlit oheň, koláč spálí a to samozřejmě nechtěl.

Natáhl krk, otevřel mohutnou tlamu plnou zubů... A koláč schlamstnul Radimovi přímo z ruky. No, to byla ale dobrota! Touha po vraždění ho na chvíli přešla. Takovou dobrotu už neměl léta. Drak samozřejmě také věděl, že po dobrém jídle by si měl jít na chvíli lehnout, nikde nelítat a tak nějak obecně nevyvádět fyzicky náročnější aktivity. To víte, i veliké ohnivé bestie mají své starostlivé maminky. A protože chytání cizáků, kteří se dostanou do hradu, by se za fyzicky náročnější aktivitu považovat dalo, drak si lehl a usnul.

IX.

Černokněžník byl vysoký muž s bledou tváří. Měl na sobě dlouhý černý hábit se žlutými hvězdičkami a na hlavě špičatou čepici v tomtéž provedení. V ruce svíral tyčku se symbolem hvězdy na konci – svoji kouzelnickou hůlku. Vyloženě z něj šla hrůza.

Místnost, ve které držel princeznu, byla zdobena nejrůznějšími knihami a naproti vchodu se otvírala do balkonu s výhledem na moře. Na balkoně stála veliká zlatá klec a uvnitřní byla zavřená princezna.

„Radime! Tys mě našel...“ zakřičelo děvčátko v kleci a začalo plakat štěstím.

Radim sáhl do zrcadla a vytáhl Muramasu – legendární meč svojí doby. Meč, jenž nikdy nemine svůj cíl. Meč, jenž dychtí po krvi svých nepřátel. Kouzelník luskl prsty a Mura-masa odletěl z okna deset mil. Pak černokněžník promluvil zlým a drsným hlasem.

„Dítě! Obyčejný podkoní. Moc dobře víš, že proti mě nemáš žádnou šanci.“

Radim tedy sáhl do zrcadla podruhé a vytáhl Avindi – štít, který podle legendy odrazil beranidlo při bitvě o Tarmé's. Štít, který ustál náraz rozběhlého mínojského býka. Kouzelník znovu luskl prsty a i legendární štít se Radimovi vysmekl z ruky a odletěl pryč na sto mil.

„Když to vzdáš teď, nebude to bolet. Nechám tě odejít. Nechám tě žít. Žij a nech žít. Proč bojuješ bitvu, která není pro tebe?“

Nebudu vám, milé děti, lhát. Nevypadalo to s Radimem dobře. Taky se začínal pořádně bát.

„Teď je řada na mně,“ utrousil pod vousy černokněžník a z rukou mu vyšlehla strašlivá vichřice. Zima, sníh a ram-pouchy létaly všude kolem Radima. Pak přišly strašné větry, jež Radima odnesly až na druhou stranu místo. Pak se pro Radima otočila celá země a padal nahoru na strop a zase zpátky do sněhu. Byla mu už ukrutná zima, když vtom přišlo kouzlo poslední.

Sníh roztál a větry se uklidnily, místo se začala ohřívat. Kolem vyšlehly v kruhu vysoké plameny. Radim ve svém ohnivém vězení přemýšlel, zatímco mu po čele stékaly krůpěje potu. Co by tak mohl ze zrcadla vytáhnout, aby mu to zachrá-

nilo holý život. Čím víc se bál, tím víc plameny sílily. A čím víc plameny sílily, tím víc se bál.

„Kouzelníka kouzly neporazíš,“ pomyslel si Radim a hodil kouzelné zrcadlo na zem, přímo mezi černokněžníka a klec s princeznou. Zrcadlo se rozbilo na přesně dvanáct střepů. Plameny ho v tu ránu přestaly pálit.

„Už žádné další triky! Nebojím se tě,“ zakřičel Radim na zlého černokněžníka a vydal se směrem k němu, zatímco si kasal rukávy. Napráhl se a BÁC. Bouchl černokněžníka pěstí přímo do obličeje. Ten zavrávoral a vypadl z balkonu. Dřív než ale dopadl na ostré skály, stihl vyslovit jednu poslední kletbu.

*Poberto a Prachkujáne, mé slovo tě hned uhrane,
hledej svý štěstí!*

*Děvče ptáku, hledej straku, zloděje, co létá v mraku.
Nic dobrého nevěštím!*

*Kdo se s kouzly bratří a dost se nezaopatří, tomu hlavu
natří, natří, dostaň, co ti patří! Nespatří ji tvoje oči.
Nikdy už ji neuvidíš, nikdy už ji nenajdeš.
Vysoká je tohle věž.*

A černokněžníkova poslední kletba, milé děti, bohužel zafungovala. Lenka se usmála na Radima a pak se proměnila v kamennou sochu. Kámen se rozdrolil na písek. Písek se rozpadl na zrnka. Pak zafoukal vítr a zrníčka písku rozfoukal z balkonu pryč.¹

¹ A to už si byli tak blízko. Safra práce, už jsem chtěl jít spát.

X.

Lenka byla fuč. Princezna, ta, pro kterou Radim ušel celý světa kraj. Ta, kterou měl tak rád, byla teď na milion kousků a rozfoukaná někde dole na pláži.

A co teď? No, vážně... Co si, milé děti, myslíte, že by měl Radim udělat teď? Je to těžké, co? Mě pár možností napadá. Mohl by se třeba pokusit najít každé zrníčko písku, až do posledního, ve které se Lenka proměnila. Nebo by se s tím mohl smířit. Tak se mu holt princeznu získat nepovedlo. Dělal přece, co mohl, tak co se dá dělat. Mohl by taky začít plakat a zoufat, vždyť došel tak daleko a pro nic za nic.

Radim ale neudělal nic z toho. Prostě sešel dolů na pláž a tam si lehl. Lehl si tam a přemýšlel. Přemýšlel, co všechno kouzelného a krásného zažil. Jak krásně silně hořel a hoří nějaký ten plamínek v jeho srdíčku. Ležel na pláži, ležel v písku. Ležel v písku a ten písek byla Lenka. Jeho princezna Lenka. A tak konečně mohli být spolu. Byli spolu a pomalu se blížil příliv.

Šplích, šplouch, šplouchala voda na Radimovu košili.

„Bléééé. Gloo, glooo, PFFFFFFF. Egh, aagh. Fujtajbl, no to je humáš!“ zakřičel malý hlásek uvnitř Radimovy náprsní kapsy, když tu se z již napůl zatopené kapsy vynořil Béďa.

„Proč ležíš na pláži za přílivu, ty dutohlave opičácká?“ To Radima vzbudilo z jeho sladkého snění o princezně. Celý mokrý vstal a posadil se kousek vedle.

„No, sice jsem černokněžníka porazil, ale princezna se rozpadla na zrnka písku, zmizela. Tak jsem si šel lehnout na pláž, abychom mohli být alesp...“

„Simtě, to je mi pořád plakání, smutnění. Už mám toho zaplavování a padání do vody až po krk! Komu tím prospěješ,

hm? A princezna že by zmizela? To bychom se na to podívali. Ukaž, kdes ji viděl naposled. Nech to posoudit odporníka.“

XI.

Radim se najednou rozzářil jako sluníčko.

„Kde jsem ji naposled viděl, kde byla naposled vidět! To je ono, ty jeden brouku ušatá!“ řekl a rozběhl se zpátky na balkon, kde ji naposledy viděl.

„Hlavně teď zavři oči,“ instruoval pečlivě Bédu. „Princezna byla naposledy vidět v zrcadle, které jsem před její klecí rozobil. Dokud se do toho zrcadla nepodíváme znovu, její odraz by tam mohl pořád být.“ A taky tam, milé děti, pořád byl. Radim poslepu sebral jeden ze střepů ze země a zabalil ho do kousku látky. Když si byl jistý, že na střep už neuvidí, oči otevřel.

„Lenko? Jsi tam?“ promluvil na zabalený zbytek zrcadla. Chvíliku se nic neozývalo a pak odraz dívky schovaný ve střepu odpověděl.

„Radime? Jsi to ty? Tys mě našel! Tolik jsem se bála. Bála jsem se, že nepřijdeš.“

„Neboj, už jsem tady.“

„Tady? Kde vlastně jsi? Já jsem stále v hradu, ale jsem tu sama. Kdy se budeme moci konečně obejmout?“

„No, to bude trošku složitější. Mluvíme spolu skrz střípek kouzelného zrcadla. Ty jsi pro mě jenom odraz a já pro tebe také. Ale s tím si teď nedělej hlavu. Povídej, není ti nic?“

„Ne, nic vážného ne. Akorát mám odřené ruce od pout a v kleci mi nedával moc najít. Ale teda musím ti říct, nejhorší bylo letět na tom drakovi z hradu... A... ty odrazy v zrcadle... To znamená, že už se nikdy neuvidíme? Že mě nechytnes za ruku?“ řekla a pak tichým hláskem dodala: „Že nemůžeme mít nikdy svatbu?“

Radim mlčel. Pálilo ho to stejně jako Lenku. Nakláněl se z balkonu a pozoroval svůj odraz v mořské hladině. Bál se cokoliv dalšího říct, aby princezně neublížil. Radim totiž věděl, jak kouzlo zvrátit. Věděl jak, ale nechtěl. Nechtěl, protože ji sám nechtěl ztratit.

Lenka v odrazu nikdy nemohla žít s ním. Mohla ale žít s jiným Radimem, s tím, který byl stejně vymyšlený jako teď ona. Věděl, že když svoji princeznu dá Radimovi za zrcadlem, mohou spolu ti dva být šťastní. Podíval se na svůj odraz ve vodě. Vzájemně si pokývali. Pak natáhl ruku. A upustil střep se svojí princeznou do moře.

Látkový balíček se potopil pod hladinu... A po chvíli se z toho samého místa vynořila princezna. Radim seběhl dolů a vytáhl Lenku z vody. Smál se, tančil a měl strašnou radost. I on dostal svoji princeznu. Daroval mu ji totiž Radim z druhé strany. Před zrcadlem i za zrcadlem, pod hladinou i nad hladinou tedy byla nakonec vždy jedna Lenka a jeden Radim. Na každé straně byli spolu a na každé straně se objímalí.

Když se vrátili domů, stonožka narazil veliký sud vína. Nejlepší broučí kovář vyrobil z posledního úlomku kouzelného zrcadla skleničky. Beruška měla nádherné bílé šaty a Běda frak s bílou košilí a motýlkem. Prostě, děti, svatba byla nádherná a veliká. Tak, jak to má být.

Konec

O stínu

Um, jo... no... vymyslel jsem si takový slovo. „Všetěsný“. Znamená to, že je něco těsný ode všeho. Je to můj pokus, jak říct hermeticky uzavřený jedním a srozumitelným slovem. Snad vám nebude vadit, že ho používám...

Bylo nebylo za devatero horami jedno malé království. A v tomhle království žily kromě jiného i dvě čarodějnice. Jedna dobrá a druhá zlá. Tu dobrou už možná znáte. Jmenovala se Jitka. Tu zlou ještě neznáte a můžete za to být rádi. Zlá čarodějnici se totiž živila strachem. Čím více se lidé báli, tím silnější byla. Oproti tomu hodná čarodějnici, Jitka, šířila radost mezi všechny v království. Bylo to proto, že její síla spočívala ve vytváření. Pokaždé, když někdo nakreslil obrázek, zapískal si novou melodii nebo napsal básničku, poskočilo Jitce srdíčko radostí. Aby inspirovala co nejvíce lidí a ukázala jim radost z žití, pořád pobíhala po světě, tancovala a rozhazovala kolem sebe kouzelné květiny. Byla ale také hodně tvrdohlavá a pracovitá, věděla totiž, že bez práce nikdy nikdo nic nevytvořil.

Mnoho let spolu ty dvě bojovaly a vzájemně se přetahovaly o to, jestli lidé budou šťastní, anebo smutní. Někdy vyhrávala Jitka, někdy zase ne. Takový byl tehdy život.

Jednoho dne vymyslela ale zlá čarodějnice lešt, jak svoji sokyni porazit. Zaplavila ráno celé náměstí barevnou mlhou. Jitka nemohla odolat a běžela se na ni a do ní podívat. Když byla v mlze a nic neviděla, zlá čarodějnice ji chytla do veliké, kouzlem očarované skleněné láhev a tu zašpuntovala.

Mlha se rozplynula a velikou skleněnou láhev, ve které byla Jitka uvězněná, přivázala zlá čarodějnice na hradní věž. Když to lidé viděli, zděsili se. Najednou se báli zkoušet nové věci. Už nechtěli běhat do neznáma ani malovat ani skládat básničky. Chtěli sedět doma a dělat to, co dobře znají. To, co jim neublíží. Báli se a tím strachem se samozřejmě zlá čarodějnice živila.

Jitka byla zavřená, a protože láhev byla všetěsná, nic se nedostalo ani ven, ani dovnitř. Dokonce ani kouzla nepomáhala. Láhev byla zakletá a špunt těsně nasazený. Byla prostě sama zavřená v láhvi a nemohla ven. Nikdo z lidí ve městě jí nepomohl, protože se moc báli. Každý den se na ni ale chodili koukat, aby si připomněli, proč se vlastně bojí.

Naše hodná čarodějka se nejdřív v láhvi nudila a moc si ze svého vězení nedělala, ale jak dny plynuly, objevovaly se jí v hlavě zvláštní otázky. Jak dlouho tu ještě bude? Co když se ven opravdu nedostane? A tak si zpívala, tancovala, skákala, vymýšlela si. Prostě dělala všechno možné, jen aby se zabavila. Nakonec to ale bylo všechno stejně k ničemu.

Když zpívala, nikdo ji neslyšel.

Když tančila, nikdo se nepřidal.

Když skákala, nikdo se nesmál.

Nejenomže ona se cítila osaměle, ale také viděla, jak lidé chodí kolem sebe navzájem, a i když můžou, vůbec se spolu

nebaví. Byla smutná. Byla tak... strašně... sama! Stačil by jediný červík nebo muška a měla by alespoň nějakého kamaráda, ale do jejího skleněného vězení se nedostalo nic. Vůbec nic.

Tedy, jak už to v pohádkách bývá, to vlastně nebyla tak úplně pravda. Jelikož byla láhev průhledná, svítilo skrz ni sluníčko. Jenže se sluníčkem se nejde bavit. Potřebovala někoho živého.

Jednou, když zapadalo slunce, stál zrovna na hradbách nějaký kluk. Jak se sluníčko blížilo k obzoru, jeho stín se prodlužoval, až byl nakonec dostatečně dlouhý, aby se dostal až k Jitcině všetěsné láhvi. Čarodějka si sundala plášť a rozložila ho vedle sebe. Letící stín se tak do látky chytil dřív, než dopadl na zem.

Jitka byla zoufalá, několik dní pořádně nespala, a když viděla, že její plán funguje, začala cloumat s pláštěm a křičet: „Ahoj, stíne! AHOOOOOJ, stíne! Stíne!... Stíne, budeme kamarádi?“

„Co se to děje? Kdo to na mě mluví? Kdo to se mnou cloumá?“ ozval se stín.

„Promiň. Už toho nechám...，“ řekla Jitka trošku zaraženě.

„A neříkej mi stíne, nejsem žádná čára! Jmenuju se Dominik. S kým vůbec mám tu čest mluvit?“

„Ahoj, Dominiku. Já jsem Jitka. Čarodějka... Upřímně jsem vlastně ani nečekala, že mě uslyšíš...“

„Promiň, jsem trošku zmatený. Kde jsi? Nevidím tě, ale slyším tě. Navíc když se mnou cloumáš, nějak zvláštně se hýbu. Hýbu se tak, jak bych sám nemohl. Je to hrozně divný,“ řekl stín a usmál se.

„Neboj, to jsem si tě jenom chytla do pláště, abys tu mohl být se mnou a neuletěl mi skrz moje vězení,“ řekla Jitka, ale

hned jak to dořekla, uvědomila si, jak šíleně to Dominikovi musí znít, a proto rychle dodala: „Ale... To je vlastně jedno. Jsme tu spolu a já si konečně mám s kým povídат.“

A tak si spolu stín a čarodějka povídali a povídali, dokud slunce nezapadlo a stín nemusel zmizet. A každý den, než zmizel, slíbil, že zítra přijde zas.

Jitka byla tak nadšená, že celou noc a celý den nespala. Těšila se, až bude večer a stín zase zase přijde. Děti, nebojte se, přišel. Přišel dokonce načas. Přišel a povídal si s Jitkou. Vtipkovali a smáli se. Byli spolu nehledě na to, jak moc zlá čarodějnice chtěla, aby se k Jitce nikdo nedostal. Jenže protože naše hodná čarodějka dlouho nespala, byla unavená, a i když si s Dominikem chtěla povídат, usnula ještě dřív, než zapadlo slunce. Usnula na svém pláště a stín ležel na ní.

Stín přicházel každý den večer a Jitka se na něj vždycky moc těšila. Den za dnem se spolu bavili a jak už to tak chodívá, bavili se spolu tak dlouho, až se do sebe nakonec zamilovali. Dominik byl všechno, co Jitce stačilo k životu, a to jediné, co jí přinášelo opravdovou radost. Bylo jedno, že byla zavřená ve veliké lávvi, dokud mohla být s ním. Vždycky než zašlo sluníčko, vyznávali si navzájem svoji lásku. A že se měli rádi. Najednou by na svých ramenou udrželi celou nebeskou klenbu, jedním krokem by ušli sedm mil a jedním skokem by přeskočili každou horu... Tak moc zamilovaní byli.

Dominik nechápal, proč ho má Jitka vlastně ráda. On je pro ni přece podle všeho nějaká tmavá skvrna, která umí létat. To neznělo moc hezky. I přesto ho ale chtěla. Chtěla jeho a nikoho jiného. Nechápal to, ale dokud spolu byli šťastní, bylo přece úplně jedno, jak kdo vypadá. Bylo dokonce úplně jedno, že jsou oba z jiného světa.

Jitka občas mluvila o tom, jaké to bude, až se spolu jednou doopravdy potkají, a zamilovaně mu popisovala nějakého chlapce na hradbách. To Dominik taky úplně nechápal. On a Jitka už se přece znají. Jak více by se mohli potkat? Jitčin svět byl nějaký zvláštní. Nechápal ho, a proto si s ním raději nelámal hlavu.

Nějakou dobu to takhle pokračovalo, ale jak už to tak, milé děti, bývá, všechno musí nakonec skončit. Stalo se totiž, že jednoho dne si na hradby prostě žádný klučina nestoupl. Nevrhl žádný stín a Jitka žádný stín do pláště nezachytily. Dominik zkrátka a dobře nepřišel.

Naši čarodějku v kleci to samozřejmě hrozně vyděsilo. Celou noc kvůli tomu nespala, křičela a mlátila pěstičkami do stěn láhve. Kopala, vztekala se a trhala si vlasy. Nechápala, jak si to má vysvětlit. Dominik by ji přece nikdy neopustil! Ne, určitě by přišel. Kdyby mohl, určitě by přišel, nebo by alespoň něco řekl. Věděla, že ji Dominik měl opravdu rád. Jediná možnost, která zbývala, tedy byla, že se mu nutně muselo něco stát.

Ano. Její milovaný stín musí být ve velikém nebezpečí. Nezbývala jí tedy jiná možnost, než se z láhve dostat. Jenže láhev byla všetěsná. Nedalo se v ní kouzlit, korek vytlačit nešel a stěny byly zakouzlené, aby nešly rozbít. Ale Jitka milovala Dominika tak moc, že se prostě musela i přes to všechno dostat ven. Muselo se jí to povést. Nebylo na výběr.

No a... Co myslíte, děti, napadá vás, jak by se mohla záchránit?

Jitka věděla, že žádná hrubá síla tady nepomůže. Musela si cestu ven vymyslet. Vzpomněla si, že stín Dominik nechápal, jak s ním může pohybovat, když je na jejím pláště. Stín byl placatý člověk, a proto musel pocházet z placatého světa.

Jenže to mu nebránilo, aby s ním Jitka pohybovala ve svém světě i směry, které stín nechápal. Pokud tohle šlo se stínem, proč by to nemohlo jít i s Jitkou. Byla přece uvězněná jenom v našem světě. Pokud by existovalo NĚCO, co by za stín mělo Jitku, nutně by to muselo žít NĚKDE, kde je ještě jeden směr navíc. Byla uvězněná dopředu, dozadu, nahoru, dolů, doprava i doleva, ale tímhle novým směrem uvězněná nebyla.

Jelikož stín neviděl Jitku, dávalo smysl, že Jitka také neuvidí toho, kdo žije ve světě nad tímhle světem. Toho, jehož stínem je ona sama. I přesto se ho ale pokusila oslovit. Řekla si, že tomu člověku, který žije ve světě se směrem navíc, bude říkat hyperstín.

„Hyperstíne? Slyšíš mě? Jsem uvězněná a potřebovala bych se o kousek pošoupnout. Myslíš, že bys mi mohl prosím pomoci?“ oslovila Jitka neviditelného neznámého. Chvilku bylo ticho, a pak se odněkud ozvalo:

„Ouky douky. Jasan hasan. No, proč bych ti nepíchnul.“

Jitka se sama od sebe začala hýbat nějakým prazvláštním směrem. Všechno kolem ní se postupně roztáhlo, zploštilo, pokroutilo a vybarvilo zvláštními barvami. Svět byl najednou úplně jiný, cizí, nepopsatelný. Všechno se točilo a létalo tam a zpátky, až z toho hlava přecházela. Věděla, že tři kroky před ní byly (v jejím světě) hradby. Udělala tedy tři kroky vpřed a řekla do prázdná: „O. K., dobrý!“

V tu chvíli se všechno zakroutilo, zatáhlo a odbarvilo, takže se Jitce před očima vytvořil zpátky svět, který znala. „Dík,“ řekla Jitka ještě dřív, než se jí pořádně zatočila hlava, spadla a omdlela.

Když se probrala, už skoro svítalo. Bolelo ji celé tělo a ze všeho nejvíce hlava. Cestování skrz cizí světy není vůbec příjemná záležitost. Pomalu otevřela oči. Byla pořád trošku zma-

tená, ale rozhledla se kolem sebe. Vyšlo to! Stála na hradbách a nad ní se skláněl člověk, Dominik. Málem se nám celá roztekla radostí.

„Ahoj, zahránce,“ zašeptala Jitka, usmála se a chtěla mu dát pusu.

Dominik se zatvářil zmateně, a když natáhla ruce a pokusila se ho alespoň obejmout, uskočil o krok dozadu a vytasil meč. „Stůj, čarodějnici. Už ani krok.“

„O čem to mluvíš, ty můj stínečku? Cožpak tys na mě zapomněl? Co se stalo, a vůbec, proč jsi dnes večer nepřišel?“ už trošku nejistě odpověděla poměrně zmatená Jitka.

„Nech si těch svých čarodějnicky triků! Nevím, o čem to mluvíš. Neznáme se. Nikdy jsem s tebou nemluvil. Ano, je pravda, že jsem poslední měsíce držel stráž na hradbách kousek od tvojí klece, ale nikdy jsem s tebou nemluvil,“ řekl razantně Dominik. Byl totiž voják. Nechodil se dívat na děvče v lávci. Stát na hradbách byla prostě jeho práce.

V tu chvíli si to Jitka uvědomila. Ona milovala Dominikův stín, ne Dominika. Nechápala, jak si ty dva mohla poplést. Možná proto, že strávila s jedním z nich uvnitř svojí láhve taklik času, až zapomněla na opravdový svět. Milovala Dominika tak moc, až ho pro všechnu tu lásku neviděla takového, jaký doopravdy je.

První paprsky slunce se draly na oranžovou oblohu. Ještě chvíli a už bude se svým milým. Stačilo jenom nějak zdržet toho strážného... Jitka párkrát máchla rukama kolem sebe, cosi zakřičela, zvedl se vítr a z konečků prstů jí vyšlehla sněhová vichřice, která několikrát oblétla zděšeného strážného, až z něj byl jenom kus ledu.

Jakmile se pod ledovou sochou objevil stín, Dominik, čarodějka ho zabalila do pláště, objala, a pak ho odtrhla stráž-

němu od nohou. Pečlivě pak Dominika poskládala do jedné z lahviček, které měla po kapsách. Jenže najednou bylo divné, že strážný nemá žádný stín.

Nebylo času nazbyt. Rozcuchala si vlasy a zmuchlala si je na hlavě, aby vypadaly jako přilba. Plášť si stočila kolem pasu takovým stylem jako voják. Ještě trošku upravila svůj postoj, ještě kousek... Tááák, výborně. Její stín vypadal skoro přesně jako stín vojáka. Utrhla tedy svůj stín pod jednou a pak i pod druhou nohou a postavila ho pod vojáka. Tak mu vytvořila ze svého stín nový. A kdyby se někdo ptal, proč Jitka nemá žádný stín, tak se přece vždycky může vymluvit na to, že je čarodějka.

Tady ale pohádka nekončí. Je potřeba vyřešit ještě jednu věc, než bude moci Jitka odejít se svým milovaným.

Začala si zpívat a skoro až tanečním krokem doběhla na náměstí. Probíhala městem a spoustu lidí tím rámusem vzbudila. Ti se za ní ohlíželi a divili se, proč není ve své láhvi.

Na kašnu uprostřed náměstí seslala mocnou mýdlovou kletbu. Hned, jak se zaříkáváním skončila, celá kašna začala pěnit. Když to viděla zlá čarodějnici, okamžitě přiběhla ve svých sedmimílových botách. Pěnila zlostí skoro jako kašna bublinami.

„Kdo ji pustil z láhve?!?“

Už už chtěla Jitku začarovat, ale dřív, než se zmohla na jakékoliv zaklínadlo, Jitka foukla do kašny a z té vyletěla na zlou čarodějnici hromada mýdlových bublin. Jedna z nich byla tak veliká, že v ní celá zlá čarodějnici uvízla. Bubliny letěly vzduchem a ta největší bublina letěla vzduchem dál i s čarodějnici. Bublina, ve které byla zlá čarodějnice uvězněná, se vznášela výš a výš, až do nebe, a když byla úplně nahore na obloze, tak praskla.

Byl večer, obloha bez mráčku a sluníčko zapadalo. Jitka byla opravdu hodně nervózní a to i přesto, že na sobě měla svoje nejhezčí šaty a moc jí to slušelo. Opatrně vydala z kapsy Dominika. Rozložila ho na zem do trávy. Dívka bez stínu a stín bez dívky vedle sebe chvilku mlčky stáli.

„Můžu?“ přerušila nakonec ticho Jitka.

„Jasně,“ odpověděl stín.

„A... Chceš?“ zaváhal zase na chvílku Dominik.

Jitka se usmála, vyhrkly jí slzy štěstí a stoupla stínu na nohy. Dominik se stal jejím stínem.

Konec

O upíru

Už jste slyšeli nejhorší vtip všech dob? Ne? Tak já vám ho tedy povím. „Víte, co řekne rytíř, když mu ukradnou koně?...“

I.

Milé děti, jistě víte, že ve světě žije spousta různých příšer, netvorů, monster, bubáků, strašidel, loupežníků, hrdlořezů a obecně vzato zlých věcí. Každý z nich je jinak strašidelný a také jinak zlý. Někteří víc a někteří míň. Když mi slíbíte, že budete statečné, povím vám dneska pohádku o něčem, co je ze všech těchhle děsů nejhorší. Je to upír.

Předně, nikdo vlastně neví, jak takový upír vypadá... A proto se ho taky všichni tolik bojí. Lidé se totiž často bojí toho, když je jim něco cizí a neznámé. Bojí se, protože nevědí, co mají čekat. Čekají tedy radši to nejhorší, aby se nespálili.

Upír se živí tím, že vysává (neboli pohlcuje) světlo. Když poprvé nad světem vyšlo slunce, ze vzteku ho půlku snědl. Od té doby se nám střídá den a noc. Naštěstí pro nás všechny mu půlka slunce stačila.

Nejhorší je na upírovi ale to, že pořád žije. Ano. Upír není jen tak nějaká nestvůra z mýtů. Žije uprostřed naší země v tom nejhlubším, nejtemnějším údolí, v té nejtmavší jeskyni. A protože žije už tak dlouho, krátí si svůj čas tím, že se dívá do kouzelné křišťálové koule na to, co dělají lidé. A proto dokonce i teď může upír sledovat kohokoliv z nás.

II.

Kromě upíra ale existuje i vesnička na úpatí hor. Jmenuje se Písetín. I když je to vesnička malá, žije v ní celkem dost lidí. Písetín není ničím zvláštní. Neberte si to špatně. Vesnička je to krásná, akorát je prostě moc malá na to, aby byla něčím významná. Žádné veliké památky byste tam neviděli. Mají tam jenom jeden kostelík a jednu náves, kde jsou občas trhy.

Většina lidí se tam živí jako farmáři nebo dřevorubci. Skoro všichni se tam dohromady znají a až na nějaké menší problémy spolu vycházejí a mají se rádi. Všemu tomu tam velí starosta, který žije v domě na návsi, jemuž honosně říká radnice. Starosta vesničky je veliký lenoch a hamoun. Jediné, na čem mu záleží, je, aby měl kapsu plnou zlatáků. Vesničané to vědí, ale nikomu z nich se nechce jeho práci dělat, takže ho snášeji, i když na něj v hospodě po večerech nadávají.

Jenže poslední dobou si starosta začal vymýšlet cím dál tím větší blbosti. Nejdřív zavedl, že lidé platí za „rozšířenou stráž“. Víc vojáků je mělo chránit před lapky a nepokojoji. To vypadalo jako bezvadný plán, ale pak se ukázalo, že z peněz, které mu lidé věnovali, sice zaplatil dva vojáky v brnění, ale ti hlídají pouze radnici. Když se něco semlelo jinde, ani si toho nevšimli.

Pak starosta začal s pomocí nové stráže vybírat peníze při vstupu na tržiště. Takže když už jednou kočovní obchodníci

přijeli, museli lidé zaplatit za to, aby si u nich mohli něco koupit.

Platit za možnost nakupovat... No... Vesničanům se to sice nelíbilo, ale nakonec se s tím smířili, protože měli plné ruce práce. Když ale začali loupežníci vybírat peníze za „bezpečný průchod lesem“, byla to prostě poslední kapka. Všichni se sešli na návsi a začali křičet na starostu, že si to nenechají líbit.

Starosta skoro nikdy nevycházel z domu, ale když viděl, že obyvatelé jeho malé vesničky mu křičí pod okny, poznal, že musí nějak zasáhnout. A musí to panečku udělat pěkně rychle, jinak to s ním skončí špatně!

Vyšel klidným a majestátním krokem ven. Usmíval se. Gratuoval místním sedlákům k úrodě, mával do davu a poplácal děti po hlavě.

„Copak se děje, dobrý lide Písetína?“ zeptal se, když vyšel na vyvýšené místo před kostelem.

„V okolních lesích jsou loupežníci!“ křičel hostinský.

„Nechceme platit za tržiště!“ křicela jedna rybářka.

Starosta najednou zvážněl. Dělal, jako že o těch problémech nikdy neslyšel. Samozřejmě, že o nich věděl, milé děti, akorát to byl šupák. Nechtělo se mu prostě nic dělat. Ale teď už věděl, že mu teče do bot, a proto se rozhodl z problémů vylhat.

„Kamarádi,“ začal a to i přesto, že moc dobře věděl, že nezná jméno jediného vesničana. „Přišel jsem na veliký objev. Z nebe začaly tady v Písetíně padat peníze.“

Vesničané najednou nevěřícně ztichli úžasem. („Cože?“)

„Mí milí Písetíňané, tajil jsem vám to ze strachu, že když se ta zpráva dostane ven, přiláká to právě ony darebáky. Bohužel se o tom asi už nějak dozvěděli. Ano. Z nebe začaly padat

peníze. Z nebe a právě tady v Písetíně. Začalo to před několika málo týdny. Každý den najde moje věrná stráž někde ve vesnici jeden zlatý peníz. Všechny pečlivě shromažďuji a chtěl jsem za ně postavit novou školu.“

Samořejmě že mu to vesničané zbaštili i s navijákem. Starosta všechny ubezpečil, že s lapky se hned zítra jeho stráž vypořádá. Vesničané se uklidnili a značně zmatení z návsi odešli. Od té doby pak každý den starosta sem tam někde tajně zahodil zlaťák. To proto, aby ho nějaký vesničan našel a jeho historka vypadala uvěřitelněji.

Po pár týdnech se dostavily výsledky. Všichni si šuškali, jak kdy kdo kde našel nějaké peníze. Starosta vypadal jako klačas a lidé ho měli zase najednou rádi. Za dva měsíce všichni chodili s hlavou otočenou k zemi a jenom pořád dokola hledali zlaťáky. Když pršelo, když svítilo sluníčko, dokonce i když byla bouřka, lidi se pořád jenom dívali do země. Každý chtěl najít co nejvíce zlaťáků, a tak místo aby si povídali nebo byli spolu, jenom chodili a hledali.

Možná si teď říkáte: Cožpak oni neměli dost? Cožpak měli peněz málo? No... Ano a ne. Každý v Písetíně si vystačil. Měli všichni dost, ale to je nezastavilo před tím, aby chtěli víc. Starosta chtěl víc peněz v kase, a proto si potřeboval udržet svůj post. Vesničané zase chtěli najít co nejvíce zlaťáků, a tak je hledali. Možná se teď ptáte: Proč? Proč chtěli víc, když už měli dost? To je dobrá otázka.

... A víte, milé děti, koho tahle otázka také napadla? Přesně tak. Upíra.

„Hm... Koukám, že všichni chtějí víc...，“ pomyslel si upír a opřel se zády do vzduchu. Mohl to udělat protože, že jo... Lítal. Upíři přece uměj lítat, ne? Jo, umějí... Umějí.

Upír měl velikou černočervenou kápi s obrovským límcem a ležérně ležel ve vzduchu, zatímco se křenil na křišťálově se třptycící kouli na podstavci před sebou. To všechno byste byly bývaly viděly, kdybyste tam byly bývaly byly s upírem... Jenže i kdybyste tam byly bývaly byly s upírem, tak byste byly bývaly viděly pěkný houby, protože tam byla tma.

Upír byl hodně starý, ale za celý svůj život opravdu neviděl, že by lidé akorát chodili po vesnici a koukali do země. To bylo značně neobvyklé. A proto, asi po 314 letech, se rozhodl vyletět ze svojí temné jeskyně ven a kouknout se, co se to se světem stalo. Lidé byli zjevně nespokojení s tím, co mají, upír to všude viděl a viděl to všude. Začal tedy sám sebe litovat.

Ach jó. Hmm, to je teda pěkný! Ale jak k tomu přijde on, pan upír? Jednou sní půlku slunce, a pak si spokojeně zaleze do jeskyně... Když můžou lidé pořád chtít víc a být nespokojení, proč by se i on nemohl inspirovat a taky si jednou udělat radost? Proč by se musel spokojit s pouhou půlkou všeho světla?

Venku, před svojí jeskyní, se upír koukal na noční oblohu plnou hvězd. Když viděl tolik světla, začaly se mu sbíhat sliny. Mlsně upíral zrak na jednu obzvlášť chutně vypadající hvězdu.

Kdyby si tak mohl... mlsnout... Udělat radost... Jednu, jenom jednu, malinkatou. Hm? Si toho přece nikdo nevšimneee. Ne? Ještě chvilku váhal, a pak pootevřel svoji tlamu a vycucnul jednu z hvězd, polárku.

Jenže jakmile ochutnal, měl chuť na další... A další a další a další. Hvězdná obloha pro něj byla jako pytlík bonbonů. Nemohl přestat, dokud je nevycucal všechny. A tak se, milé děti, stalo, že upír snědl všechny hvězdy, zatímco jsme spali.

Slunce vyšlo, lidé dělali věci a pak zase slunce zašlo. Nikdo z vesničanů si chybějících hvězd nevšiml. Nikdo se na nebe ani nepodíval. Všichni spořádaně hledali zlafáky. Bylo jim to jedno. Všem, tedy až na jednoho klučinu. Jmenoval se Ondra. Snažil se o zmizelých hvězdách lidem kolem sebe říct... Ale nikdo ho neposlouchal.

„Asi jenom nějaké zvláštní mraky,“ tvrdil hostinský.

„To se stává jednou za 31 let, to je normální. Občas se to stane i se sluníčkem,“ říkal pak kronikář.

„Však ty hvězdy byly nějaké bledé, když jsem se na ně díval naposledy. Kdoví jestli jich tam vůbec bylo tolik, kolik tvrdíš,“ oháněl se mlynář.

Tak jako tak se všichni shodli na tom, že to přejde, že se nic neděje, a co je ze všeho nejdůležitější... Že to počká do rána.

Jenže ráno i přes den měli všichni moc práce a nechtěli se o takových nesmyslech bavit. Dívali se spokojeně do země a žili dál svoje životy. I kdyby tam přece nějaké hvězdy byly, co s tím teď nadělají, a vůbec... Jich se to přece netýkalo, tak proč si s tím dělat hlavu... Ne?

III.

Když tohle upír viděl, podivil se. Byl si celkem dost jistý, že si lidé zmizení hvězd všimnou a budou se zajímat, co se stalo. Dokonce se i trošku strachoval, že na něj přijdou. Ano, byl to upír, a přesto měl strach. Měl strach, že vezmou do rukou vidle a všichni spolu mu půjdou vyhrožovat, aby hvězdy vrátil. Jenže se nic nestalo. Díval se do křišťálové koule, jak Ondra marně pobíhá po městě a snaží se lidem vysvětlit, že se s oblohou děje něco mimořádného. Nikdo mu nevěřil, a ještě k tomu vypadal pobíhající klučina jako hlupák. Jediný další,

kdo se o hvězdách zmínil, byli místní astronomové. Ti vydali prohlášení s dlouhým jménem: „Fenomén temporární absence hvězd a jeho akutní umístění na žebříčku astronomických priorit plánovaného výzkumu“, což v podstatě znamenalo, že na to prdí.

Upír ještě pár dní důsledně sledoval, jestli se o zmizelých hvězdách někdo zmíní. Jenže kromě Ondry to ani den, ani týden poté nikoho nezajímal. Upír měl velkou radost, že mu to prošlo. Cítil se, jako kdyby snědl celý pytlík bonbonů, na které měl zakázáno šahat, a ukázalo se, že ho za to nikdo nepotrestá.

Jenže jakmile jednou ochutnal světlo, měl chuť na další. Vzpomněl si, jaký je to pocit, a už se ho prostě nechtěl vzdát. Rozhodl se tedy, že začne zase sát světlo ze slunce.

Věděl, že to musí udělat nenápadně, a vymyslel plán. Ujídal sluníčko ráno a večer. Vždycky světlo chlemtal jenom pář minut. To proto, že doufal, že tak malé změny si nikdo nevšimne. Noc se prodlužovala a ráno zkracovalo. Tma rostla pomalu, ale jistě čím dál tím více. Nakonec bylo sluníčko na obloze jenom pář hodin denně. Toho už si ale lidé všimli.

Když si vesničané s Ondrou v čele přišli stěžovat na nedostatek světla, starosta je odpálkoval, že se nic neděje a že je to přeci normální. Starosta nezaznamenal, že sluníčko vychází pozdě, protože byl známý povaleč, lenoch a pecivál. Vždycky vstával pozdě a vždycky šel brzo spát. Celý den seděl uvnitř radnice a nevytáhl ani paty ven.

Ondra se ale s nedostatkem světla nemohl smířit. Hned se pustil do práce. Věděl, že pro všechno musí existovat nějaké vysvětlení. Vykašlal se tedy na kácení stromů a naučil se čist. Když totiž o něčem potřebujete vědět hodně, knížky jsou ideální začátek. A proto se Ondra ponořil do čtení starých knih.

Těch bylo ve vesnici hodně, ale nikoho už nezajímaly. Knížky se staly spíš jakousi dekorací na poličkách. A jakmile se ukázalo, že má Ondra o knížky zájem, nebyl problém je sehnat... Problém byl tolik knih přečíst. Představte si, děti, vůz plný knih. Tolik knížek si náš hrdina natahal domů. Ondra se ale moc snažil a den co den pečlivě studoval.

Četl a četl, až je úplně všechny přečetl. Nejzistil ale o tmě a zmizení hvězd nic. Dokonce ze zoufalství¹ přečetl jednu knížku, ve které byly akorát vtipy, i když tam o zmizelých hvězdách nic nestálo. Nebylo v ní podle něho ani nic vtipného. Pamatuje si odsud jeden zvlášť špatný vtip. Začínal nějak takhle:

„Víte, co řekne rytíř, když mu ukradnou koně?...“

Pfff... Ondru vtipy nezajímaly a tak vlastně nedával pozor, jak to bylo dál, a vy, milé děti, ho určitě už znáte...

Díval se na svůj pokojík přeplněný literaturou. Tolik knížek! Tolik práce! A nikde nic.

„Někde, někdo... Určitě o tom přece musel už někdo psát! Krucipísek, u všech dubů! Vždyť zmizely z oblohy všechny hvězdy!“ Hněval se. A celý naštvaný kopl do stolu. Ten se posunul dozadu a naklonil se. Jedna jeho noha byla totiž podložená tlustou knížkou... A tu ještě nečetl. Zalapal po dechu. Že by? Sedl na zem a přečetl i knížku, která podpírala jeho stůl.

Tam se náš hrdina dozvěděl všechno o upírovi. O tom, jak se živí světlem, o tom, jak před dávnými lety snědl půlku slunce, a hlavně o tom, že pořád žije kdesi v jeskyni. Jakmile zjistil, že za nedostatkem světla stojí upír, hned to běžel říct ostatním vesničanům.

¹ Komu kdy vtipy pomohly vyřešit nějaký problém, ne?

Ti mu to sice uvěřili, ale shodli se, že s tím nemůžou nic dělat. Jaký smysl by přece mělo, kdyby pár vesničanů vzalo do rukou vidle a spolu šli upírovi vyhrožovat, aby světlo a hvězdy vrátil. A taky se, že jo, báli a nechtělo se jim. Dlouho přemýšleli, co s tím udělat, aniž by museli sami nasadit krk, a pak na to přišli. Rozhodli se poslat dopis králi celé země. Požadovali, aby král vyslal vojsko, které upíra zabije.

Pan král ale moc dobře věděl, že vojáci stojí hodně peněz. Kromě toho už vedl svoje vlastní šarvátky o území se sousedním králem a vojáků tak nebylo nazbyt. Navíc tma se šířila hlavně od středu země (tam totiž žil upír) a pan král bydlel na pobřeží. Měl tedy pořád dost světla, zatímco jinde v zemi už byla dávno tma. Aby je nemusel odmítat, pan král na dopis raději ani neodepsal.

Žádní vojáci nepřišli a tak upír světlo bez zábran pil a pil a pil a pil a pil. A vesničané měli čím dál větší tmu. I když s upírem nikdo nic ve skutečnosti nedělal a žádné vojsko nepřišlo, vesničané se cítili, že udělali, co mohli. Napsali přece králi. Co víc by měli udělat?

Upír to všechno ve své křišťálové kouli viděl. Nic mu nehrozilo, žádní vojáci ani vesničané s vidlemi nepřišli a tak upír světlo bez zábran pil a pil a pil a pil a pil.

Pil světlo ze slunce tak dlouho, až nakonec vypil celý den. A po celém světě zavládla tma. Zkrátka a jednoduše, jednoho dne ráno prostě nevyšlo slunce.

IV.

Když to lidé viděli, nebo spíš viděli, že nevidí, začali zoufat. Dokonce i starosta vypadal ze tmy značně nesvůj. Rozhodli se proto vyslat rychlého posla ke králi, aby se poptal, co mají dělat, když už není slunce. Jelikož Ondra toho věděl o upíru nejvíce, byl to právě on, koho poslali.

Hrad, kde král žil, byl vidět už z veliké dálky. Uprostřed nádvoří totiž hořel obrovský oheň. V jeho záři bylo sice vidět, ale se sluníčkem se to nedalo vůbec srovnávat. Oheň pánil. Bylo veliké horko a všechny barvy se utopily v žlutooranžových odstínech plamenů. Nebudu vám lhát, nebyl to pěkný pohled. Ve světle Velkého ohně vypadal celý svět děsivě, nepřátelsky a krutě.

Když Ondra přijel, chtěl rovnou vběhnout do královského paláce, jenže ho cestou zastavila stráž, že přece neohlášený ke králi nesmí. Ondra se jim snažil vysvětlit svoje poslání, ale všem to zjevně bylo jedno. Když ale nepřestával naléhat, nakonec strážné přemluvil, aby si mohl promluvit alespoň s královským rádcem. Jenže na to, že to byl rádce, mu toho opravdu moc neporadil. Říkal, že jejich vesnička přece není nijak důležitá. Jednak problémy ve vesnicích bývají „celkem často, ne?“, a druhak problém s nedostatkem světla prý řeší celé království. Proč by zrovna jejich vesnice měla být nějak důležitější. Vysvětlil mu, jak problém vyřešili u nich na hradě.

Zapálili ve městě sérii ohňů a jeden hlavní – Velký oheň. To jim nahradilo slunce. Když měl být den, přiložilo se do něj, a když měla být noc, nechal zase král oheň trošku uhasnout. Tohle řešení mělo dokonce i výhody oproti normálnímu sluníčku. V království se vždycky pracovalo od úsvitu do západu. (Nebo jak říkáme my, menší literáti, od nevidim do nevidim.) Když tedy pan král potřeboval, aby lidé více pracovali, stačilo

do Velkého ohně přikládat trošku více. „Den“ se prodloužil a lidé pracovali déle. Když chtěl někdo vidět tam, kam oheň nedosáhl, vzal si pochodeň. Problém byl vyřešený. Na závěr Ondrovi nabídl, že pokud nemají v Písetíně oheň, může mu dát křesadlo... A tak se musel náš hrdina vrátit domů s prázdnou.

V Písetíně poprvé řekl, jak jeho návštěva dopadla. Doufal, že lidé konečně dostanou rozum. Vesničané si ho pečlivě vyslechli a pak na starostův popud nahromadili spoustu dřeva na náves... A zapálili oheň. I u sebe ve vesnici si udělali svůj vlastní den, když to přece říká král...

Ondra se na to nemohl koukat. Lidé byli jako pohodlné ovce. Zarputile se drželi svojí zelené pastviny, zatímco je jednu po druhé požíral vlk. Snažil se vesničany přemluvit, aby vzali vidle do rukou a spolu s ním šli upíra zabít. Jenže nikomu se do ničeho nechtělo. V takové tmě se také není čemu divit.

Lidé Ondru už pořádně nudili. Nikdo z nich se ani moc nesnažil. Už s nimi nechtěl být. Nechtěli si nechat pomoci a byli moc líní, aby si pomohli sami. Nechtěl už dál být v Písetíně. Vydal se tedy hluboko do lesů. Daleko od lidí. Šel a šel pryč od ohňů. Šel tak dlouho a tak hluboko, až mu nakonec zmizela i ta největší světla z dohledu. Šel do tmy a šel sám. Mířil do úplného středu země, pryč ode všech. A tam taky potkal upíra.

„Sledoval jsem tě ve svojí křišťálové kouli. Ty mě neznáš, ale já tebe jo,“ začal upír a šibalsky se usmál.

Ondra se nebál. Neměl co ztratit. „Přečetl jsem všechny knihy, které o tobě kdo napsal. Ahoj, upíre.“

„Ahoj Ondro. Prosímtě... Nemusíš to tak prožívat. Mimo chodem, víš, kde to právě jsme?“ zeptal se skoro až žertovně upír.

„V nejtemnějším koutě světa. Tam, kam nepronikne ani kapka světla, ani kapka naděje.“

„Ale no tááák, nebuď tak vážnej! Chtěl jsem říct, nestůj tam tak. Kdysi tady byla vesnička. Jsou tady houpačky. Pojd', posad' se. Vidět nepotřebuješ. Houpačka je hned před tebou,“ řekl upír a podal Ondrovi ruku. Spolu udělali pár kroků a každý se posadil na vlastní houpačku. Obě byly asi řetězy zavěšené na tentýž trám, ale byla tam tma, takže... Těžko říct. Chvilku bylo trapné ticho, do kterého si upír pískal. Nakonec Ondra promluvil.

„Proč nám to děláš? Proč jsi nás připravil o světlo? Co jsme ti kdy provedli?“

Upír chvílku přemýšlel, jako by se snažil vzpomenout si na nějakou starou křivdu, a pak odpověděl.

„Nic. Tohle není nic osobního. Nejsem nějakej z králů, co by válčil z nějakýho vyššího důvodu. Prostě jsem měl na to světlo chuť, no. Nechtěl jsem vám ublížit. Sledoval jsem lidi pečlivě. Byla to celkem prča, na to, jak máte životy krátký, toho stihnete celkem dost. Ale už od kolébky chcete pořád další bonbony, časem víc hraček a nakonec víc peněz. Tak jsem se inspiroval. Proč bych i já nemohl chtít trošku světla navíc. Taky, že jo, nevypadalo to, že by někomu chybělo. He he. Úplně jste se po něm nesháněli, co? Ha ha... Ne? Tak jsem si myslel, že jste s tím v pohodě.“

„Ale... ale... Lidi bez světla prostě časem umřou, nebo se zblázní,“ vykoktal ze sebe Ondra.

„No... Jo, ale tak to děláte celkem často, ne? Navíc, není už pomalu čas přenechat štafetu civilizace třeba nočním krysám? Nebo co takhle světuškám? Hm?“ obhajoval se upír. „Švábům? Netopýrům?...“

Ondra začal plakat. Nesnesl pomyšlení na to, že takhle končí svět. Tohle nemělo cenu. S upírem se nedalo vyjednávat. Pokud chtěl ještě lidi zachránit, nesměl to s nimi vzdát. Vstal z houpačky a vydal se zpátky do vesnice.

V.

Uplynulo pár týdnů, měsíců. Ohně hořely a lidé žili. Jenže po nějaké době začal mít upír zase hlad. Hledal, co by mohl na světě ještě sníst. Světlu z ohně se zatím vyhýbal, protože pánilo a neměl ho moc rád. Jenže když nic lepšího nebylo k mání, nakonec se pustil i do něj. Pomalu a vytrvale vysával světlo i z ohně. Nejdřív z malých pochodní a postupně i z větších ohňů.

Louče v celém království hořely menším a menším plamenem... Uhasínaly a bledly, až nakonec zhasly úplně.

Ohniště ve vesnicích pomalu hořela menším a menším plamenem... Uhasínala a bledla, až nakonec zhasla úplně.

Jako pro lahůdku úplně nakonec přišel upír ke královskému hradu, kde hořel poslední oheň. Velký oheň. Otevřel tlamu a – než byste řekli švec – bylo po všem.

Celá země upadla do tmy. Byla tma, jenom tma a nic než tma. Tma a v ní byli lidé. Hlasy lidí se proměnily na hlasy ve tmě. Všichni byli nakonec ve tmě sami. Ticho vyplňovalo tmu a tma obklopovala ticho. To byl, milé děti, konec světa na zemi.

VI.

I Ondra byl ve tmě. Bylo ticho. Náš hrdina ale odmítal uvěřit, že je ve tmě sám. Lidé byli určitě všude kolem něj, akorát ztratili vůli cokoliv dělat, protože se tmou stejně nic dělat nešlo. Všichni tedy leželi smutní na zemi, nic nedělali a byli zticha. Kdoví jestli to pak byli vůbec lidé.

Ondra se nechtěl vzdát. Četl mnoho knížek, byl to chytrý a vzdělaný kluk, jenže všechny knížky mu byly teď k ničemu. Postupně odrecitoval každé zaklínadlo a mantru, co kdy kde četl, a všechny bez účinku. Nebylo kouzla, které by pomohlo proti tmě.

Pak si ale vzpomněl na knížku vtipů, kterou četl.

„Když už má bejt tma, ať alespoň nejsme smutní, ne?“ řekl nahlas a pokračoval. „Řeknu vám vtip.“

„Víte, co řekne rytíř, když mu ukradnou koně?... Řekne: „Kde je můj kůň?“

To byl tak špatný vtip, že se mu musel sám začít smát. Smál se a smál, až se za břicho popadal. A když se zasmál, z pusy mu vylétlo pář jisker bílého světla. Hrudník taky jako by mu jemně zasvítil. Zkusil to znova a znova. Opakoval vtip. Křičel ho nahlas. Pobíhal a budil smíchem lidi z jejich zoufalého spánku. „Kde je můj kůň? Kde je můj kůň?“ ozývalo se brzy celým královstvím. Všichni se smáli a čím více se smáli, tím více světla z nich samotných vycházelo.

Jiskra, kterou Ondra vykřesal, zapálila v lidech bílý oheň. Světlo nevycházelo z žádného ohniště, ale z lidí samotných. Sami sobě si navzájem svítili a to si pište, že první, na co si posvítili, byla cesta za upírem.

Mezi milenci přeskakovaly bílé jiskry. Všichni se smáli a objímalí. Měli radost, že už není tma, a světlo svítilo čím dál jasněji. Když došli k upírovi, udělali kolem něj kruh. Všichni

najednou zakřičeli: „Kde je můj kůň?!“ A upír v majestátním výbuchu konfet zmizel.

Od té doby jsou na sebe lidé hodní. Pomáhají si a svítí jedni druhým. Moc dobře totiž vědí, že pokaždé, když někoho potěší nebo rozesmějí, ten náš tmavý svět to trošku prosvítí.

Konec

O ptácích II

Za devatero lesy a devatero řekami, daleko za královstvím, daleko za Jámou, až na samém okraji světa je veliká Hora. A i když ta hora je úplně obyčejná, všichni lidé se jí bojí. Nebojte se jí. Je to jenom hora.

I.

K Hoře se ale dostaneme později. Eliška a Eliáš si spolu hráli na louce. Házeli si míčem a pobíhali tam a zpátky. Občas upadli do trávy a váleli sudy. Foukal silný vítr. Byli už blízko moře.

„Měli bychom se vrátit. Už jsme daleko od cesty,“ křičela Eliška, ale Eliáš ji neposlouchal.

„Schválně! Že mě nechytíš?“ hulákal Eliáš proti větru a smál se. Zjevně se moc bavil.

Vítr už foukal tolík, že se stromy kolem nich ohýbaly, ale Eliáš běžel dál.

„Až k moři! Chci vidět moře!“ křičel Eliščin bráška.

Vítr mu odfoukl čepici z hlavy, ale stále běžel a Eliška za ním. Nad jejich hlavami se stahovala mračna. Čím bliž byli

k moři, tím větší vítr foukal, ale to je nezastavilo. Eliáš vepředu a Eliška za ním. Utíkali spolu, až nakonec přes všechna Eliščina varování doběhli na okraj útesu.

Obrovské vlny se zvedaly nad hladinu a mohutnou silou narážely do skal a kamení. Obě děti se na to spolu dívaly a držely se za ruce. Společně poslouchaly fičení a hlasité údery rozbouřeného moře. Vlasy jim šlehaly sem a tam, ale Eliášovi to stále nestačilo. Udělal další krok dopředu... a když poznal, že Eliška už dál nepůjde, pustil její ruku a ve svojí cestě pokračoval. Chtěl se podívat úplně na kraj útesu. Pokochat se hlubokou propastí a mořem. Jeho sestra kroutila hlavou, ať to nedělá, ale on šel dál.

Stoupl si na okraj, tak, že jeho špičky lehce přečnívaly přes převis skály, rozpráhl ruce a užil si úžasný výhled, který se mu naskytl. Křičel radostí. Je pánum všeho. Může si dělat, co chce, kdy chce, jak se mu zlídí. Svět byl na drobnou chvíliku celý jeho. A pak zafoukal silný vítr a Eliáše shodil.

II.

„NEEE!“ zakříčela v zoufalství Eliška, když uviděla, jak jejímu bráškovi podjely nohy.

V tom jednom výkřiku bylo všechno zoufalství světa.

V tom výkřiku byla všechna její láska k bráškovi.

V tom výkřiku byla Eliška celá

... a taky proto se v tom výkřiku všechno zastavilo. Vítr přestal vát a listy zůstaly viset ve vzduchu. Stébla trávy zůstala ohnutá ve větru a vlny moře visely, jako by čekaly, až jim někdo dá povel udeřit. Čas zamrkal, zastyděl se, zamknul okénko a na dveře pověsil ceduli „za chvíli jsem zpět“.

Eliáš stál jednou nohou na okraji útesu a druhou už nad mořem. Sice nepadal, ale z postavení jeho těla bylo jasné, že jakmile se čas zase vrátí, má pád jistý.

Moře promluvilo. „Netřeba křičet. Teď už je můj.“

Pomalu se zvedlo. Jeho průhledná chapadla se začala plazit po skále. Chtělo si Eliáše vzít k sobě.

„Nechte ho! Prosím, je to můj bráška. Udělám pro něj cokoliv!“

Moře se na chvílku zastavilo. „Cokoliv? Jsi si jistá tím, co říkáš? Všechno má svoji cenu, víš, kolik stojí kouzlo, o které žádáš?“

„Ano, jen ho nechte prosím být,“ bez váhání odpověděla Eliška.

Bylo vidět, že moře přemýšlí a zvažuje všechny možnosti. Nakonec se ale rozhodlo. Řeklo: „Za devatero horami a devatero lesy, až na okraji světa je Hora. Nahoře na ní, a jenom tam, roste zelenofialová kouzelná světélkující květina. Cesta na Horu není lehká, ale když mi tu květinu přineseš, ušetřím tvého bratra.“

Všechno se najednou otřáslo. V hlavě pištěl vysoký tón. A Eliška upadla na zem. Ta se celá zatočila a roztekla. Pak chvílku nebylo nic.

III.

Eliška otevřela oči. Ležela na trávě vedle svého oslíka. Zvedla se. Ještě byl čas. Nasedla na svého malého kamaráda a vydala se na cestu. Jela dlouho. Týdny, měsíce, nevěděla. Jela od vesnice k vesnici a vždycky se vydala tou cestou, která vypadala nejhůře. Jela tak dlouho, až nakonec dorazila do Poslední vesnice.

Poslední vesnice byla, jak už název napovídá, vesnice, za kterou už nic neleželo. Poslední bašta lidské rasy, o které se navíc povídalo, že je prokletá. Všemu, co bylo za vesnicí, se říkalo Veliké pláně.

Když strážný na dřevěné věži viděl, jak se někdo blíží, hned hlasitě upozornil celou vesnici. Vesničané už mnoho let čekali, až někdo přijede. Otevřeli veliká dřevěná vrata, shromáždili se kolem nich a napjatě čekali, až se dostaví neobvyklý návštěvník.

Eliška pomalu vjela dovnitř. Rozhlédla se a byla moc překvapená, kolik lidí se na ni přišlo podívat. Pak se odněkud ozvalo „Sláva!“ a celá vesnice se přidala. Eliška projízděla vesnicí a lidé ze všech stran se na ni usmívali a provolávali jí slávu.

Když se dav uklidnil, vystoupil z něho hostinský a oslovil Elišku: „Drahá slečno, jste první člověk, který se do naší vesnice odvážil od té doby, co se zde usadil ten ryšavý démon. Jak vidíte sama, všichni mají z vaší přítomnosti velikou radost. Jedině vy jste naší poslední nadějí, jak se jeho nadvlády zbavit. Snažně vás prosím, zabijte ho! Zabijte ho a budeme vaši odvahu oslavovat navěky.“

„Zabit? Ale já jsem nepřišla nic a nikoho zabít,“ řekla Eliška, ale jakmile viděla zklamané tváře všech vesničanů kolem, rychle dodala: „.... Ale pokud to pomůže, můžu se na něj podívat.“

Když zmínila, že by se na démona mohla „podívat“, část vesničanů zalapala po dechu úžasem nad její statečností. Trošku znejistěla. Hostinský se na ni nervózně usmál, ještě jednou se uklonil a pomohl jí ze sedla. Zhluboka se nadechla. Jak hrozné to přece může být... A přikývla.

Spolu došli až ke staré studni na okraji vesnice. Na tu hostinský ukázal a běžel se společně s ostatními vesničany schovat alespoň za roh sousední budovy. Obezřetně udělala pár kroků ke kruhu kamení s malou stříškou. Pochopila, že démon je schovaný a spoutaný uvnitř. Oběma rukama vzala za kliku a začala jí otáčet. Kýbl a s ním i připoutaná věc se pomalu začala zvedat výš a výš, až ji nakonec Eliška vytáhla na světlo.

IV.

V kýblu byla železná klec a uvnitřní ležela zdánlivě obyčejná liška. Obyčejná liška to ale nebyla. Její ocas totiž hořel. Byla to liška ohnivá.

„Kdo mě to tahá na světlo? Co to bude tentokrát? Zase bičování? Zase potápění? Hm? HM?“ řekla k Eliščině úžasu liška.

„To nic. Jenom jsem se na tebe chtěla podívat.“

„Podívat? A co potom?“ odsekla zpátky.

„Nic potom. Promluvit si. Nechci ti ublížit. Nejsem jedna z nich, chci se kamarádit. Ahoj, já jsem Eliška.“

„Ahoj, já jsem Eda, ohnivá liška... Teda vlastně lišák.“

Vtom je přerušil křik vesničanů: „Zabij ho! Sami to nezvládneme.“

„Nikoho zabíjet nebudu! Vždyť je to obyčejná mluvící liška,“ ohradila se razantně Eliška.

Vesničané křičeli: „Nebav se s ním. Cožpak ty nám nechceš pomoci? Ty nechceš sprovodit ze světa ty démony, co zabíjejí naše slepice a pálí naše pole?“

„No... jestli to znamená zabíjet lišky, tak... Prostě, podívejte... Já... nepřišla jsem sem vést nějakou válku proti liškám.“

Všichni vesničané začali bučet a nadávat jí. Vtom hostinský zvučným hlasem pronesl: „Je to past! Její jméno je Eliška. Je to také liška. Přišla pomoci jemu, ne nám. Není na naší straně. To děvče je také démon.“ Mezitím co hostinský mluvil, liška v kleci špitla: „Pst. Vezmi mě s sebou, prosím. Ubližuj mi tu...“

Potom už šlo všechno raz dva. Eliška otevřela klec, vzala Edu do náruče, nasedla na oslíka a už pádili z vesnice pryč. Vesničané se jí pokusili zastoupit cestu, ale když viděli, jak se k nim blíží ohnivá liška, strachem utekli. Zatímco Eliška vyjížděla z vesnice, všichni za ní křičeli sprosté nadávky. Byl to zvláštní pocit. Před chvílí byla jejich, zachráncem a teď po ní házejí shnilá rajčata a křičí, ať vypadne. Všechny výkřiky nenávisti ale brzy odezněly v dálce. Eliška s oslíkem a Edou totiž vjeli na Velikou pláně.

V.

Hlínu jim pod nohama vystřídal hladký kámen, který se táhl, kam až dohlédli. Na Veliké pláni nerostly žádné stromy, jenom občas narazili na polosuchý trs trávy, který vyrůstal z nějaké pukliny v kamení.

Poslední vesnice z dohledu. Zpomalili a Eliška pustila Edu z náruče na zem.

„Kam máš namířeno?“ zeptala se jí ohnivá liška, zatímco pobíhala kolem po zemi a užívala si, že se konečně může pořádně hýbat.

„Jdu na Horu pro kouzelnou světélkující květinu, abych zachránila svého brášku. Je to dlouhá a těžká cesta. Bojím se. Nechceš jít se mnou? Teda, jestli slíbíš, že už nebudeš zbytečně zabíjet nevinné slepice... žejo.“

„Slíbím a slibuju. Nikdy jsem nepotkal nikoho, kdo by mě neměl za démona. Díky, že jsi na mě hodná. Půjdu s tebou a půjdu rád. Půjdu s tebou až na vrchol samotné Hory.“

I když byli v pustině, daleko od všech lidí, sami dva, tak daleko od všeho, že vyšli ze všech map, našla si Eliška kamaráda. Byla ráda, že nebude muset jít na Horu sama.

A tak šli. Šli pustou a prázdnou Velikou plání. Šli dnem i nocí. Šli bez ustání. Šli spolu. Šli tam, kam nikdy nikdo nešel. Děvče na oslíku a ohnivá liška spolu šly na Horu.

VI.

Několik týdnů procházeli Velikou plání. Jediné, co za ty týdny viděli, byli velcí kamenní obři, kteří občas pomalu procházeli na obzoru. Možná i proto byli tak nervózní, když jednoho dne uviděli Horu. Mohutná skála se tyčila až nad mraky. Byla dokonce tak vysoká, že mraky ji protínaly už někde v půlce.

„Myslíš, že už na ni někdo vylezl?“ zeptal se Eda.

„Ne. Nemyslím si,“ řekla Eliška a i přesto, jak nebezpečně a zoufale prázdná planina vypadala, to vyznělo rozhodně. Ona bude první. Věděla to.

Hora se před nimi zvětšovala a i země se začala naklánět do kopce. Rovnou podlahu pláně teď vystřídaly veliké kameny. Nakonec už byla cesta tak strmá a terén tak obtížný, že musela Eliška sesednout. Oslík už s nimi dále nemohl. Neuměl se přichytit ani přitahovat a sráz byl už příliš strmý.

Eliška sundala z oslíka svoji tornu, dala mu pusu na čelo, několikrát projela rukou jeho vypelichanou hřívou. Pak pustila uzdu. Byl to její oslík už od dětství, měla ho moc ráda, ale nebylo na výběr. Musela jít dál. Eliška se chtěla rozbrečet, ale statečně zadržovala slzy.

„Pojď. Takhle to bude lepší,“ pokusil se Eda.

Eliška zvedla svoji tornu rychlým ucuknutím. Ale okamžitě se jí pod tíhou batohu podlamila kolena. Zatnula zuby, zvedla se, nic neřekla a šla dál. Dál na Horu.

VII.

Čím výš stoupali, tím hůř se jim šlo. Většinu času teď Eliška lezla po čtyřech, zatímco Eda pobíhal vedle ní. Taky se ochladilo. I sluníčko jako by hřálo méně než obvykle.

Když byli vyčerpaní z výstupu a potřebovali si na chvilku odpočinout, Eda se schoulil do klubíčka a rozžehnul víc svůj ocas. Eliška se pak mohla položit vedle něj a alespoň trošku se ohřát. Výstup byl sice vyčerpávající, ale Eliška vždycky zvedla svoji velkou tornu a vydala se dál. Byla pašák a brala všechnu zimu a nepohodlí jako šampión.

Po jednom zvlášť obtížném výstupu dorazili na relativně rovnou část skály. Už se dostali tak vysoko, že mraky nad nimi byly co by kamenem dohodil. V cestě dál jim ale bránila veliká propast. Skála pukla a vytvořila tak několik metrů velikou proláklinu, kterou teď museli přeskočit.

Eda se pořádně rozběhl, skočil a v půli letu zažehl plameny svůj ocas (žejo... ohnivá liška), což ho postrčilo dostatečně na to, aby dolétl na druhou stranu. Eliška věděla, že s těžkou tornou nemá šanci proláklinu přeskočit a tak batoh odložila. Chvilku uvažovala nad tím, jestli by svoje zavazadlo nemohla na druhou stranu přehodit, ale pak si uvědomila, že kdyby se jí propast nepodařilo přehodit, batoh by byl navždy ztracen. Nechala ho tedy ležet.

Rozběhla se a přeskočila škvíru mezi skalami. Odrazila se a letěla mnohem výš, několik metrů do výšky, víc než by kdy skočil běžný člověk.

Jenomže to sama nečekala. Proto, když spadla, dopadla tvrdě na svoji levou nohu. Zakříčela bolestí. Pochroumala si při dopadu kotník. Asi zapomněla, že na vysokých horách vás málokdo vidí a tak si můžete dovolit dělat nemožné věci..., jako je třeba skákání vysoko. Kdyby vás viděl při takových kouscích nějaký vědátor, byli byste v pěkném maléru... Ale tady žádní vědátoři nebyli a tak to bylo v pohodě.

Eliška místo krve vykašlala trochu peří. Byla už na zvláštní věci zvyklá a tak to moc neřešila. Noha ji sice bolela, ale zvedla se. Spolu s Edou, ohnivou liškou, museli pokračovat dál v cestě.

VIII.

Eliška s Edou šli ještě výš, až je začala obklopovat mlha. Už byli na Hoře tak vysoko, že vstoupili do mraků. Bludná světélka sváděla Elišku z cesty. Naštěstí jí do mlhy Eda správnou cestu osvěcoval teplým ohněm svého ocasu.

Když tu najednou zahlásil: „Chce se mi nějak spát. Nezůstaneme tu chvilku?“ a lehl si za jeden kámen.

„Ne, musíme pokračovat. Pojd,“ říkala Eliška a tahala Edu, svého ohnivého liščího kamaráda, za srst.

„Zííííív. Ne... ne... já bych si... já bych si jenom na chvílku... zdříml...“ zazíval Eda a usnul.

Mraky ho pohltily. Už nevěděl, kde se tu vzal ani kam má jít. Bloudil bez cíle, bloudil a nevěděl, kam dál. Chtěl si odpočinout. Bál se.

„Bez tebe to nezvládnu. Prosím, potřebuji tvoje světlo, abych viděla na cestu. Prosím, neusínej,“ zkoušela to Eliška, ale marně.

Eda usnul a světlo jeho ocasu se utlumilo.

„Prosím. Bojím se. Bojím se, co bude na vrcholku Hory. Neusínej,“ poprosila ještě jednou Eliška, ale marně. Ohnivá liška spala.

Eliška byla pěkně naštvaná. Jak jí to mohl Eda udělat? Bála se jít sama a jak už to tak lidé, co se bojí, dělají, začala křičet. Začala křičet na spícího Edu.

„No tak dobrá. Fajn! Tak já teda půjdu. Půjdu sama,“... ale ohnivá liška stále spala. Jestli chtěla pokračovat dál, musela sama. Bez oslíka, bez torny a teď i bez lišky.

Udělala krok do mlhy, ale uklouzla a spadla na kamení. Při pádu se ošklivě poškrábala po celém těle. Ztěžka vydechla, vzpomněla si na Eliáše, svého brášku, s vypětím sil se zvedla a pokračovala v cestě dál. Dál do mlhy. Dál na Horu.

IX.

Vyškrabala se ven z mlhy na poslední kámen. Foukal silný vítr. Byla už téměř na vrcholu. Vtom ucítila místo hrubého kamene pod nohami trávu.

„Tráva? Co ta tady dělá? Aaa. Jistě, asi v ní bude růst ta květina,“ pomyslela si a pokračovala dál.

Vítr jí odfoukl čepici z hlavy. Šla a šla, až nakonec došla na vrchol. Vítr byl silný. V dálce bylo slyšet hučení moře. Celý vrchol byl pokrytý trávou a po několika páru metrech se lámal. Skála na vrcholu vypadala skoro jako... útes.

Výhled na vrcholku Hory byl dechberoucí. Obrovská polární záře se táhla přes celou oblohu a matně svítila na palouček před Eliškou. Fialová záře se vinula po obloze jako nějaký kouzelný létající had. Bylo to nádherné, přál bych vám, milé děti, abyste to také někdy mohly vidět.

Brzy se ale přestala kochat oblohou a začala v trávě hledat zelenofialovou kouzelnou světélkující květinu. Ale nikde ani

stopy. Hrom aby to vzal! Kromě trávy tam nerostlo vůbec nic. Tak dlouhá cesta a květina nikde! Eliška začala křičet.

„AAAAAAAAAAAAAAA!“

Zoufalstvím padla na kolena. Křičela a plakala. Hrozila pěstí zelené polární záři nad sebou, jako by za to všechno mohlo právě její světlo. Byla absolutně vyčerpaná, kašlala zkrvavené peří a všechno pro nic za nic. Žádná květina tu neroste.

Vtom si všimla, že na hraně útesu stojí postava. Zvedla se a kulhavým krokem k ní došla. Brzy poznala, kdo to je. Byl to Eliáš. Její bráška. Visel jednou nohou nad mořem a druhou nad pevninou. Stál tam, zmrazený v čase.

Eliška v tu chvíli pochopila. Zelenofialová svítící květina nebyla žádná rostlina. Rostliny jde najít všude na zemi, ale tahle kouzelná květina roste nad mraky. Proto musela vylézt až na Horu. Kouzelná zelenofialová světélkující květina byla polární zář nadní. Stačilo se jí jenom dotknout. Jenom se jí dotknout. Objala svého brášku. Chvilku byla zticha a jenom dýchala. Pak si utřela slzy. Rozběhla se a skočila ze skály přímo do náručí polární záře.

X.

Eliáš viděl a vnímal, jak ho Eliška, jeho sestra, objala. Nemohl se sice pohnout, ale všechno cítil a všechno si pamatoval. Když skočila, Eliáš zavrávoril a spadl na trávu těsně vedle útesu. Zachránila ho! Rychle se otočil směrem nad moře. Chvilku se nic nedělo a pak, v ladném oblouku, vylétl zpoza horizontu útesu albatros s roztaženými křídly. Ten albatros byla Eliška. Byl si tím jistý.

Konec

Dohra

Milé děti, tyhle pohádky jsme začínali tím, že jsme stvořili nádherný pohádkový svět. Během knížky se nám měnil a měnil. Já bych asi chtěl, aby zůstal stejně hezký jako na začátku. Ale všechno nemůže být pořád stejné. Věci se mění. To už tak věci prostě dělají. Dává jim to totiž smysl. Představte si domácí úkol, který není potřeba nikdy odevzdat. Jaký by mělo smysl ho kdy udělat?

Ať se nám to líbí, nebo ne, věci musí končit. Kdyby věci nekončily a neměnily se, bylo by všechno pořád stejné. A to by byla hodně rychle hrozná nuda, ne?

Nakonec prostě přijde velká tma a všechno schramstne. No. To je toho, pořád. Konec! Tma! Proč je to ale tak špatný? Kdyby byl svět přece celý bílý, nic bychom neviděli, úplně stejně jako kdyby byl celý černý. Nemusíme se tedy žádné tmy bát. Právě naopak. Jedno nám dává možnost poznat to druhé... A třeba si i vybrat.

Sami určitě uznáte, že kdybyste byli pořád jenom šťastní, vlastně byste nebyli šťastní nikdy. Čili pokud chceme, aby byla ve světě vůbec nějaká radost, musí v něm být i smutek.

...

Já se taky bojím. Nechci, aby můj pohádkový svět skončil, ale konec knížky už je blízko a já vím, co musím udělat. Držte mi palce. Jdeme na to.

Svět už byl starý. Opravdu hodně starý a zažil si svého dostatek, stejně jako jeho obyvatelé.

Zažil radost a zažil smutek.

Zažil lásku a zažil lhostejnost.

Zažil kouzla a zažil strach.

Byl čas. Příliv zesílil. Moře se zvedalo a pomalu, postupně zaplavovalo celou zem. Lidé, kteří mohli, se stěhovali čím dál tím víc od moře. Víc a víc do hor. Jenže voda stoupala dál. Voda zalévala údolí a schovávala do své nenasylné tlamy celé vesnice a města.

Hladina nakonec stoupala tak vysoko, že zaplavila i všechny kopce a hory. Jenom ti, kteří měli dost sil, se vyškrábali až na poslední nezaplavený vrcholek. Na Horu. Úplně nahoře se proměnili v ptáky a uletěli pryč. Utekli tak vodě, která nakonec zaplavila všechno, a všem netvorům, kteří v ní žili.

Ale už dost o lidech. Kouzelný pohádkový svět už byl starý, poškrábaný, nemocný a teď byl ještě k tomu všemu celý zaplavený pod vodou. Přišla jeho chvíle. Ještě chvíliku se cukal a lapal po dechu... Ale pak se usmál a vydechl naposledy. Celý zčernal a světlo života se z celého světa na chvíliku ztratilo.

Před svítáním bývá vždycky největší tma. A tak byla tma. Tma byla všude a všude byla jenom tma.

A jelikož už to byla nuda, rozhodlo se, že se rozsvítí. Černý papír se vyměnil za bílý, sluníčko vyšlo na oblohu a nestvůry se vypařily.

Čerstvě narozený, nový, mladý svět plný energie se poprvé nadechl.

konec

konec

konec

pohádky pohádky pohádky

Radek Šmíd 2019

rada.smid.io/ppp

Korektura Tereza Matoušová

nejepší korektorka všech dop

Ilustrace Františka Nečilová